

Az utolsó aranymag – a fehér ló útján

Elő-előszó

Ez a könyv több okból íródott. A kezdetben mindinkább filozófiai és metafizikai témákat egyre jobban felváltotta a praktikus bölcsesség átadása és megóvása, illetve mindazon összegyűlt tudás fenntartása mellett, amely ebben a műben összegyűjteni kíséreltetik, a könyv ugyan ennyire a nemzetek megmentéséről is szól. Nem pontosan egyetlen egy (tehát a Magyar), nemzet megmentéséről, hanem annak örök életűvé tételének kísérletével egyetemben, minden népek és nemzetek számára a fennmaradás reményeként megjelenő szimbólummá való átalakításáról szólnak a megfelelő fejezetek.

A fő cél nem kevesebb, mint az összes lehetséges érték, minél pontosabb és részletgazdagabb, de egyszerűen, a mindennapi emberek számára érthető gyűjtése. A másodlagos cél sem kisebb feladat: elérni, hogy ha minden nemzet el is bukna, ha az emberiség egyszer ténylegesen is felépítené Babel tornyát, az egyfésleg pedig végképp elterjedne, akkor is maradjon egy pislákoló remény: Egy gyűjtemény ami szimbolizálni képes mi veszett el és mi hiányzik. Amiben le van írva annak a magva, ami elveszett.

Ha pedig megmarad magként ami látszólag elvesz, ha ki is halunk, egyszer talán eljő egy ifjú, aki elolvassván újra feltámasztja a nemzetet: akár milyen jellegű háttérrel és akárhonnan is jön - mégis talán Magyarra válik majd és ezzel feltámad a nemzet is, a hagyomány is. Reményeink szerint ha egyszer elveszünk, szimbólumként - a lázadás szimbólumaként örökké élünk majd és amikor már azt hisszük minden nemzet kivérzett, ott pislákol majd még a remény: a remény, hogy visszatér mindaz, ami már oda...

Előszó

Abban reménykedem, hogy nem derül ki a nevem. Nem félek, hogy a mag tán gyümölcsöt se terem sőt bízva-bízok, hogy célba talál a fegyverem. Azért bízok, mert az íjat nem magamért feszítem. Istent magát kérem: ne legyen hírnevem! A győzelemre esküszök: nem magamért készítem.

Mi az a mágia? Milyen út vagy vágta?
Mennynek és földnek elveszett koronája,
Istennek dicsósége, szentek áldomása,
Szerelem tüzének dicsó ragyogása,
Győzelem nyilának megvillanása,
Egyenesen annak szívbehatolása,
ott soha nem pusztításra,
hanem gyógyításra.

Sokan talán csodát keresnek majd ebben a könyvben, vagy varázslatot – ígéreteket, esetleg nacionalista felhangokat. A varázslat azonban nem mágia és a mágia nem varázslat! Amit olvashatunk nem “titkos” tudás és főként nem titkolni való – hanem egy maréknyi arany mustármag.

Nem rejtegették, hanem eltemették,
Mindig is őrizték, mindig is szerették,
Világnak porai már régen befedték,
Arany szegeletét oly sokszor felégeték,
Soha meg nem törték, szunnyadó életét.

Amit feltárunk az nem egy dicső, bár letűnt múlt, hanem parázsként élő és a nyelv, a kultúra és igazosság által elérhető élet. Olyan út – a tű fokán keresztül – ahol csak nyílhegyek hatolnak át. Nem a vér, hanem a megismerés, az önmagunkba, belső „mag”-unkba való befogadás örökölteti át.

Nevünk megőrizte,
Nyelvünk éltette,
Mindenkiért tette,
Mindenki érthette.

– a legfontosabb tanítása pedig abban áll, hogy másoknak meg tudjuk mutatni, hogy van népi értéken alapuló alternatívája annak, hogy a sokszínűséget elvesztve olvadjon össze az emberiség Bábel tornyának új oltárán! Nem adunk majd elő rituálékat különböző természetvallásokból, hanem magát az életet fogjuk megszólítani – egészen közvetlenül. Olyan dolgokról, amelyek külsőségekről szólnak, mi itt nem fogunk sok szót ejteni. Amit ebben a könyvben olvashatunk az nem népszerű és nem is egyszerű, de mégsem tudós közösségnek szánjuk, hanem hősöknek. Olyan hősöknek adjuk akikben a lélek fényesen világít, a mag pedig majd a szívben ragyogva várja, hogy igazi magosságokba törjön! Ők azok a nemzetünkben és mindenhol a földön akik életet tartanak. Ők azok akik miatt a „mágia” valósággá válik és csakis bennük bízunk.

Lovat, íjat és nyilakat adunk, azért hogy győzzenek – a magos hegy szélétől, a csillagokig is lőjenek – akár szolgának, akár gazdag Rotschildnak szülessenek!

Nem fogunk itt tehát kitérni hosszas filozófiai viták bizonyítás jellegű eldöntésére, illetve olyan győzködésre, amely csak arra szolgál, hogy a teljesen megtévedett embernek felnyissuk a szemét. Fontos, hogy nem próbáljuk megerőszakolni környezetünket, de tudatosan használható, okos fegyver gyanánt néhány gon-

dolatot át kell adunk. Ennek ellenére a cél inkább azon képességek fejlesztése, amivel mi magunk válhatunk saját eszünk és szívünk fegyvereinek kovácsaivá.

Ez a könyv azokhoz szól, akik a nyitottak a magok befogadására és azok kinyílására várnak. Azoknak kik az igaz élethez kérnek hatékony eszközkészletet, de nem a múlt sérelmei, a felgyülemlett sérülések szerint látják a dolgokat, hanem még eredeti tisztaságukban. Azokhoz szól a könyv, akik növekedésre áhítoznak, hogy aztán égig érő faként felnőve, ezernyi új maggal termékenyítsék meg az emberiséget azokkal a magvas gondolatokkal, ami a jó értékek felemelkedését szolgálja. Az egészséges rügyet, ki nem nyílt virágot nem permetezik le és szórják körbe kénporral, ezért az olvasóval szemben alkalmazott bánásmód is különbözik majd attól az érvelési módtól, amire ellenséges lelki környezetben kell szorítkoznunk sok esetben. A magot megszorítjuk és elvetjük. A csipegető madarakkal nem foglalkozunk.

A mag bennünk van és a tisztaság, az igaz emberség megismerésével felövezve magunkat az igaz emberként való életre majd azokon is segíthetünk tán, akik az itt leírtakat csak sokkal több, hosszabb, összetettebb magyarázat mellett értenék meg. Ha a nemzetben csak ötvenezer igazi mágus lenne, akkor ma is legendák születnének és nem kellene arra várni, hogy mikor lesz a Magyar név, megint szép! Ehhez mérten továbbá, ha a világban csak ötmillió igaz mágus van, akkor reménykedhetünk, hogy a sátán még nem győzedelmeskedett, de majd látni fogjuk, hogy bármikor akár egyetlen igaz ember létével is még menthetőnek nevezhetnénk a helyzetet ahogyan azt Isten kinyilatkoztatásaiból ismerjük. Nem mindenható pártokban, hanem a saját lelkünk, nemzetünk felemelkedésében, alulról építkezve válthatjuk meg a hazánkat és a világot!

Pont elég olyan könyvet olvashatunk, ami könnyű életet ígér, vagy a fantáziánkkal játszik, így azt javaslom örüljünk, hogy ez az írás nem ilyen! Aki megemészti és továbbgondolja azt a bölcsességet, ami itt megosztásra kerül nem könnyű és nem is varázslatokkal teli életre vállalkozik, hanem megerőltető hőstettekre és mágiára. A mágia – csakúgy, mint a Magyar népnév, Magor nyomán – a magból származik. Milyen egy igazi Arany-Magyar, magos, mágus? Nem sámán és nem is varázsló, hanem olyan ember, aki veszélyesebb holtában, mint élve! Azért veszélyes holtában, mert az elpusztításához csak a lelkének a felemése árán lehet eljutni! Egy igazi mágussá válva olyan magosságos legyen az, amit ti cselekedtek, hogy ha el is vesztek, vagy népünk el is vész, tetteink és világnézetünk még akkor is feltámadhasson, ha csupán egyetlen apró elfeledett és eltemetett magva marad meg a föld alatt arra várva, hogy valaki tiszta lélekkel egyszer sok-sok ezer év múlva rátaláljon és azt magáévá, tehát saját magjává tegye!

Aki Magyar az ebbe a kultúrkörbe született és az a feladatunk, hogy ezt soha ne hagyjuk veszni. Az olvasó nem könnyű életet, hanem igazi harcot, célt szerez magának, amelyért lélekben meghalánk. Olyan célt, amit akkor is elérünk, ha nagyon nehéznek, sőt kilátástalannak tűnik az erőfeszítés. Olyan jövőt, melyet nem csak gyermekeinkre, hanem az emberiségre hagyományozunk. Olyan világba születtetünk, ahol a legtöbb nemzetek elvesztették már mindezt, például torzult nacionalizmus ártó árnyékában, vagy épp ellenében – de ezt nekünk még akkor

is meg kell őrizni, ha ebbe pusztulnánk.

Ez az út egy tanítás útja: annak a tanítása a világ népei felé, hogy becsüljék meg önmagukat, múltjukat és nemzetüket és mindenki mást – ha különböznek is – erre tanítsanak tovább!

Nehéz lesz-e? Az nem kifejezés! Olyan vállalkozás ez, amely látszólag lehetetlen, amelyre nem számítanak sehol, amely a világ ellenében, az élet szerelmében, de hősi diadal jegyében ír - sőt ró - történelmet!

Mégis szép csendben rója a történelmet, rejtett módon, zaj nélkül.

Ami tudvalevő Aranymagorról

Aranymagor dala

Fehér lovon vágtál,
Koronája örök,
Íja célba talál,
Ég is beledörög.

Király vajon ő tán?
Úr a népek között?
De hisz nép maga is!
Az utolsók mögött!

Népekért száll lóra,
Másokért könyörög!
Nem válhat valóra:
Bábel? - nem, köszönöd.

A jó Istentől várja,
Hogy reád tekintsen,
Hozzá szól imája:
„Másokon segítsen!”

Szín-aranyban úszik,
De pénze sok nincsen.
Lelkében mély hit
Szegeletén kincsem.

Vérét nem sajnálja,
Teste: igaz nincsen.
Tagjai mi vagyunk,
Aranymagyar szívben.

Hősi küldetése

Kérdezték is az emberek, bölcsek és gyermekek: Kicsoda Aranymagor? Egy személy? Egy vallás? Egy eszme, vagy egy hitvallás? A táltos és a garabonciás szerint egyik sem, de nem mert mindezeknél kevesebb, hanem mert mindezeknél több, akár a látomás: Aranymagor Bábel kulcsának utolsó őre, az emberi civilizáció szakértője, főnix népe, fehér ló népe, magvas gondolatok képe – és mindezek megszemélyesítése. Mágikus mesehős, új korok szárnya – gyönyörű mezőknek példás unokája. Táltos lován a világot bejárja, csodát hoz létre, sok szépet a világra. Akkor élt, amikor már csak az igazi mágia segíthetett, mert a világ és mindenség életében újra nagy zavar kerekedett. Nagyhalak korában, halál fenyegetett – és az emberiség a félelmében a sok kiömlő víztől – újra tornyot építtetett.

Olyan korok jártak, amikor még néhányan tudták, hogy vízzel álmodni rosszat jelent, de már rég azt sem értették miért vízözön képében írták meg az egyik előző, hasonló történetet – bolond idők voltak ezek! Aranymagor nem értette, vajh ilyen ostobaság hogyan lehet – mily dolog nem látni azt, ami olyan érthetően ott lebeg? De hát nem látták azt sem, hogy nincs különbség! Nincs aközött ki másokat pusztít és ki mindenkit egyszerre pusztít épp! Oszd meg és uralkodj – ez volt a beszéd – s oly sokan hallgatták, hogy egyénnek lenni lassan minden népismerőse félt: „Ha mindenki leszek, nem leszek megosztott és ha mind meghalunk, az embereket pedig magukra hagyjuk – majd csak találunk maguknak új népeket: gyárat, szektákat, sőt elmebetegségeket! Majd mindezek új néppé lesznek.” Ezeket mondták az ostobák, de Magor fia Aranymagor rájuk nem hallgatott, mert épp apukája arany szegelet kertjében, a csodás szarvaskájának, szép kis házikót rakott.

Nép s nemzet volt ő is, akárcsak vén nomád atyja és hitt Isten szavának mint annak boldog asszonya, az ő anyja. Ismerte még régről Bábel tornyának történetét, értette a nyelvzavar okát, őrizte régi állapotát. Vajh nem tanul senki más, ki mind ott volt apjával, vagy vele? Néha már-már tényleg könnybe lábad szeme. Hát nem látja a sok barát, ellenség és testvér? Nem látnak szemüktől milyen nagy a veszély? Amikor előtör a gonosz, tolvaj világ-birodalom... a semmiből a minden összezavarodik és kezdődhet előlről. Hát nem tudják, hogy minket népeket arra teremtettek, hogy több- és többféleképp álljunk a gonosszal szemben és ne találjon az ördög minden embert egyszerre fogó fegyverre?

Szegény Aranymagor így tanakodott, majd apja egyszer csak ajtaján bekopogott. Vén Magor ugyanis ezt nejjével is tisztán látta – éppen ezért fogott bele anno egy új, tiltott mutatványba: Gyermekeket nemzett hát saját kertjén belül, akit boldogságtól sugárzó anyjával Aranymagor-nak neveztek és hamarost hüvejk-piciny bölcsőbe helyeztek. Itt élt a pici kertben és csendben nevelkedett – egészen addig, míg felcseperedett.

Kihívja az apja – tyúha, mi lőn vajon? Sok mindent gondol szegény, ilyen fiatalon...

- Ülünk le mostan fiam és beszélünk anyáddal, lehívjuk az égből, de repüljön madárral!

És repült túlról madár, repült egykettőre – máris bensőséges, hangulat lett tőle.

- Gyere fiam, gyere s nézz jó mélyen magadba: látod-e Székely szívem ott lenni a mellkasodba? Látod-e Magyar hőseim a bátor kezekben és anyukád szentjeit gyönyörű szemedben? Meg kell ejtenünk most az apa-fia beszédet: lassan eszes leszel és magadat felméred! Gondoltál-e arra, vajon mily különböző vagy? Hogy lehet hogy szüleiddel kicsit-kicsit egy vagy? Nézz körül a kertben, haldoklunk mink, népek! A sötét lúdvérc sárkány mindent megigézett!

Körbenéz a legény: szeme tágan járja, körül a vidéket, sok szomorút látva.

Egyfelől a sárkány, uszítja a népeket, másfelől készíti, az olvasztó tégelyt.

- Apám, vak mindenki? Hová lesz a drága, csillagos egeknek sok szép kultúrája?
- Nem vész még el fiam, volt már ilyen Róma... hanem nyisd ki füled tágra és most vigyázz a világra: Téged azért neveltünk, hogy legyen olyan nép, akire mind ki a múltját keresi büszkén néz! Aki reményt, hitet és szeretetet visz zászlóján, amikor nagy a vész és táltos paripáján olyant dobban, hogy arra minden szív megdobban! Nem vérből, hanem szellemből való vagy te, mint valaha én, apám és mind a szüleink. Olyan népek, melyek nem hellyel, nem származással, hanem helyes szívvel, tettekkel és a közös belső világ elfogadásával születtek meg szerelemből - emberekből akik nem csak élnek, de szeretnek, remélnék és egymásért örömmel tennének. Olyan, világ ez ahol a emberekre találsz ki Rómával szemben beáll Atila seregébe és bárki legyen is, máris Szittya - ha már Szittya, viselete, dala, beszéde és szíve! Ez az mi el lett ásva fiam jó mélyre, hogy mi alkot egy népet és hogy született a közös ének! Addig szép az élet, amíg nem egyedül éled, de egymásnak lehet ugrasztani a fiatal nemzedéket, majd odanyújtani a mézes cukros süteményed: újra birodalmat építeni, egy égis éri tornyot ahol minden egyfélén fortog. Ez a sárkány játéka aki a háttérben kavarog. Minden 12 hónapban elpróbálja ez a barom és mindig volt aki kibírta állva - hát most jól figyelj a tanulságra.

Azzal pedig apja, megkezdé meséjét, Boldog anyukája, segíté beszédét.

Repül túlról madár, suhog mélyen szárnya, Hogy a földig leér, Rezgő csapkodása.

Leszáll vele szava Atyának, Anyának: Fel a táltos lóra! Induljunk a tájnak!

Ha van füled hallod, Ha szemed hát látod, Vágtassál mivélünk, Rá termettél, látod!

Halld az öreg szavát, Add hozzá szívedet, Tisztasággal kérlek, Teremts újra minket!

Ami tudvalevő a mindenségről

A mágus, azaz magos az, aki magosságot cselekszik, „mert a világon élni, csak hősként érdemes”! Reszkess babilon, mert bár a téglák erősek, a falak vének, de az alap – a talapzat – hibája a régi. Eljárt az idő azok felett akik nem teszik fel a fontos kérdéseket és tovább építik a szörnyeteget! A mindenség földje lesz ami megremeg: nem a világi téglák és elvek azok, amik elhozzák végzeted...

A tisztán látás jellemzői

Aki vak az nem lát csak néz,
Az egó a szép szemed lakatja.
Igaz légy, mielőtt kihuny a fény!
A halál mindenképp felszaggatja!

Amikor tisztán látsz és ezt meggondolod, akkor majd életed adósságát siratod. Amint magadat feladod, amint magad választását az éghez szabod – remélve, hogy így legalább egy részét talán megkapod – akkor veted el csak igaz emberként a magot. Addig minden nap van mit takarítanod.

Az univerzum és a világ

A fényeset keresed, vagy a mindenséget?
Ha kevered elnyerted a hülyeséget!

Valamikor mindenek tudák, még a pásztor legények is, hogy a mindenség az minden, abban ott van Isten: abban ott a legény és aranyos szellem. A nyelv nem hazudik: a minden az minden. Hogy ha máshogy lenne, más név lenne itten. A világ az más dolog, fényes és világos: hogy ennek azt nevezzük, ami látható a virág most. Ha máshonnan nézed, láthatsz más virágot, de ez csupán az érzet: egy kertben van, látod?

Ha több mindenséget lát,
részeg hát a lelked!
Sok világban járhatsz,
de mindenből? Csak egy lesz!

Tudták ezt még később, más népek s családok, nem csak piciny arany szegeletben látod: Univerzum - mondták - és értették a számot!

Mondd, írd, hogy az univerzum: mindenség – egység. Nincs több és trükközés! Nincs az univerzumon kívül semmi, mindent (még Istent is) bele kell érteni!

Világ: Ez amit tapasztalattal, törvényekkel leírunk és amiben élünk. Akár egy bolygóra, akár a csillagokra nézünk. Ha túl okosak vagyunk sok egymás mellettit remélünk és mint sötét erdők: elfedik mit nézünk.

Első az Isten s a Mindenség,
benne Nemzet, Család s Ember,
Hogy mit miért mutat fényesség,
Hasznos tudnod, de nem kell!

A kilőtt nyíl előrehaladása

Ha kilövünk egy nyilat légüres térben mi mozgatja előre? Egyenes vonalú egyenletes mozgásban van ezt tudjuk tanulmányaink alapján, na de vajon mi az a kiváltó ok, ami miatt minden időpillanatban változik a tulajdonsága (helyzet attribútum)? Ennek ugyanis változnia kell a fizikai modelljeink szerint, ám miért változik, ha semmi ok nem hat rá? Varázslatban hiszünk hát?

Ismerjük fel: a modell elnagyolt, helytelen. A valósághoz közelebb áll az a gondolkozásmód, hogy a nyilat kilőttük és ezzel cselekedtünk, okot adtunk, a mindenséget pedig így ezzel olyan helyzetbe, vagy állapotba hoztuk, mintha ezzel fel lett volna írva egy papírra, hogy mikor és hol indult el az a bizonyos nyílvesző. Ha ezek után valaki meg szeretné figyelni a nyílveszőt, mint egy személy, akkor az elmegy, elolvassa a papírt és értelmezi azt. Megnézi a karóráján mennyi idő telt el és ő megteremt magának egy látványt, amiben a nyílvesző a megfelelő ponton helyezkedik el. Ő ezért érzékeli ott, ahol van. Nincs varázslat, ez mágia – vagyis a dolgok igazi magva. Ha ezt most értjük, akkor azt is megértjük majd, hogy a változás látszólagos.

A dolgok lényege

Nagyon veszélyes, hogy a modern világban élő ember mennyire elvesztette a kapcsolatát a “lényeges kérdésekkel” és a dolgok lényegével. Igen nagy szerencse nekünk Magyaroknak, hogy a “lényeg” szóból kiolvasható az a belső lény-jel valaminek, ami élő, de jelentésében mégis oszthatatlan.

Amikor nem vagyunk tisztában azzal, hogy mit keresünk, vagy hogy amit éppen vizsgálunk pontosan milyen lényegű, akkor nem a valós kapcsolatot és nem a vizsgálat tárgyát értjük meg lényegében, hanem szinte sötétben tapogatózva vagdalkozunk - rosszabb esetben “azt hisszük”, hogy komoly kérdéseinkre igazi válaszaink vannak, holott eközben csak azért érezzük magunkat magabiztosnak, mert a lényeges kérdéseket jó mélyre rejtjük, vagy egyáltalán nem is érezzük már.

Út a lényeghez

A lényeg tehát - mint nyelvünk is jelzi - egy élő dolog. Ha azt mondjuk élő, akkor itt látjuk, hogy “ő”, vagyis ez a lény amiről beszélünk egy él. Úgy él, ahogy összeköti a kés éle annak két oldalát, vagy ahogy egy test körvonala meghatározza

magát a test árnyékának, látványának alakját is. Éllyeg, vagy lényeg - nem számít, egyre megy és ez a lényeg fontos része.

Mégis amikor azt mondjuk “térj a lényegre”, vagy használjuk ezt a szót, akkor valamiért abban is biztosak vagyunk, hogy a dolgok lényege egy kicsi, oszthatatlan, vagy egyedülálló valami. Eköré épülhet egy nagy és bonyolult értelmezés, de ha valamit meg akarunk érteni, akkor a lényegét kell megértenünk - ha valamit igazán tudni akarunk azt kérdezzük: mi a lényeg? Mondd el a lényeget!

I, II, III, IV; 1, 2, 3, 4; a, b, c, d. Látjuk-e mindezekben ugyanazt az egyetlen létezőt több megjelenési formában, manifesztációban? Látjuk-e, hogy ilyen módon tud az Isten pl. hús vér emberként a világban Jézusként megjelenni? Ez ilyen egyszerű. Nem a megjelenési mód, hanem az egymásnak egyértelműen megfeleltethető lényeg az ami számít. Ha egy ember – teljesen hús vér ember, aki pontosan ugyan olyan, mint te és én – pontosan úgy viselkedik és pontosan azokkal a jellemzőkkel bír, amivel Isten lényege, akkor ő maga tényleg a földre szállt Isten, benne pontosan megtaláljuk Isten lényegét. Ha a szent lélekről való tanításokat nézzük, ott azt látjuk, hogy Istennek egy más megjelenési módjáról beszélünk, de megint csak ugyan arról az egyetlen létezőről gondolkozunk.

Mi az ami egyezik a I, 1, a, jelekben a fenti példában? A lényeg!

Hány dimenziós a világ?

Fontos tudatosítanunk magunkban a lényegre törést - ezt több példa mutatja. A dolgok igazi belső “lényének” a megértéséhez ugyanis a lényegre kell törekednünk, ennek nincs más módja. Sokan például - teljesen feleslegesen - elmerengenek azon, hogy vajon “hány dimenziós” világban élünk és egyesek ezt komolyan képesek számolgatni, hosszú levezetésekben.

Négyféle ember van etekintetben:

- Aki nem tudja miről beszél és “ezoterikus” dolgokat rejt dimenziók mögé.
- Aki bár tudja miről beszél, de csak a felszínt kapargatja. Hiába lehet akár szaktekintély is, de nem látja át miért furcsa megkötni a dimenziók számát.
- Aki tényleg tudja miről beszél, de azért is így fogalmaz, mert nagyon is jól tudja, hogy felépítettünk egy szabályrendszert, egy modellt és akkor számolunk ennyi-annyi “dimenzióval”, ha egy bizonyos nézőponthoz ragaszkodunk és nem lenne praktikus másik rendszert alkotni.
- Van aki kimondja, hogy ilyen megkötésről beszélni teljesen téves, félrevezető megfogalmazás - a mindenségre nézve, de praktikusan ennek lehet történelmi okokból még létjogosultsága (bár ez is szerencsétlen dolog).

Aki ugyanis kicsit is járatos a modern matematikában az könnyen beláthatja, hogy a kérdés maga, miszerint “hány dimenziós a világunk” egyáltalán nem olyan nagy gondolati alapvetés, mint azt naívan gondolnánk. Az érzékelés miatt a világot - tehát nem a mindenséget, hanem ami abból **világosan** látható

nekünk - három dimenziósnek mondjuk, mert a tér-érzetünk alapján magasságot, mélységet és szélességet különböztetünk meg. A világunkban ezeknek a fogalmaknak tényleg van mérnöki és mértékbeli jelentése, így a praktikusságot szem előtt tartó tudományosság természetesen juthat el az “idő” olyan ábrázolására, mintha az is “csak” egy geometriai dimenzió lenne. Nagyon fontos látnunk, hogy az alapgondolat egyáltalán nem tűnik irreálisnak, hiszen a három ismert “dimenziót” - vagyis tengelyt, irányt - tehát igen fontos ismernünk amiatt, ahogy a mindenségből, a látható világot érzékelni és megélni tudjuk, az “idő” fogalmának megértéséhez pedig természetesen minden lehetséges eszközt meg szeretne fogni az emberi kíváncsi elme. Akkor amikor egyáltalán felmerült az idő, mint egy “dimenzió” létezése, még sokkal kevesebbet tudtunk az időről is, akkor még tényleg sokkal könnyebben megfeleltethettük, modellezhettük azt úgy, mint események előre elrendeltetett láncolata, amely lánc minden szeme egy olyan geometriai világ, amit a szemünkkel is érzékelünk. Innentől eredeztethető a “dimenziószám-kérdés” és innen csak annyira történt egész idáig lényegi elmozdulás, hogy a “geometriai” jellegű mértani dimenziókba mikor és mit szeretnénk “bele-erőltetni”. Nagyon könnyen azt mondhatjuk, hogy 4 dimenzió “mindenképp” szükséges az idő és a három irányú kiterjedés miatt, de éppúgy előjöhethetünk a bozótból, vagy a kutatólaborból egyaránt és kérhetjük az ötödiket-hatodikat mondjuk a szabad akarat, vagy a tizenhetediket az éppen használt és kedvelt fizikai modellünk igényei szerint. Eközben elvész sajnós a “lényeg”, ugyanis eleve azért gondolkozunk mértani tengelyekben, mert ez az ember számára úgy látszik “baráti és megszokott”.

Az, hogy az embert igen erősen befolyásolja a saját nézőpontja, az minden értékelhető gondolkozó számára közismert tény, de az, hogy ennek az elfogultságnak milyen könnyen félrevezető irányai vannak, már sajnós kevéssé közismert és komoly emberek teljes békességben élnek alapvetően félrevezető szóhasználat-tal amikor egy-egy ilyen tévelygést a világ szerkezetéről a mindenség alakjára általánosítunk.

Ha mindenképpen “dimenziókban” szeretnénk gondolkozni, azt mondhatjuk, hogy a mindenséget épp úgy modellezhetjük egy, mint százegy dimenzióval, de a legjobban akkor teszünk, ha helyett a kérdés helyett a dolgok, a szabályok, az élet lényegével - a mindenség lényegével törődünk.

Tetris-mindenség szabályai (két dimenzió)

Azért, hogy dimenzió-szám kérdésnek, az igaz mindenség szerkezetére nézve miért is nincs igazi tartalma ebben az esetben nagyon könnyen érzékeltetni tudjuk úgy, ha gondolatkísérletként a mindenség helyett a “tetris-univerzum” szabályait mutatnánk be egy két-dimenziósnek látható síkbeli elemeket tartalmazó világban.

Ezt a tetrisz-univerzumot tudományos előképzettség nélkül is könnyen követhetjük egészen addig, míg meg nem értjük a kérdés értelmetlenségét.

A következő “játékot” remélhetőleg sokan ismerik:

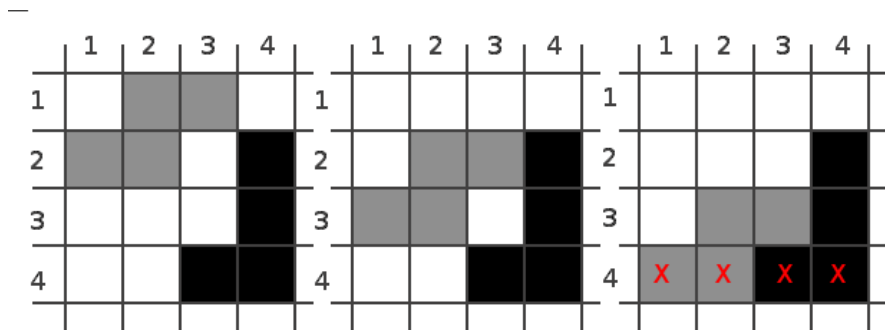

Figure 1: A tetris univerzum 2D nézete

A tetris-világot az alábbi szabályok vezérik:

- Kezdeti állapot: színes és fehér kockák kezdeti helyzete
- Gravitációs szabály: Színes kockák “lefelé” esnek
- Törlési szabály: Sortörlés, ha benne végig színesek a kockák!

TODO: Szabályok “korrekt” és részletes leírása, ami majd rávezet az egydimenziós nézetre is.

Tetris-mindenség szabályai (egy dimenzió)

TODO: bevezető szöveg

TODO: ábra

TODO: Szabályok “korrekt” és részletes leírása

Nem-egész számok esete (mélyebb példa)

TODO: dimreduction.txt alapján szemléletesen (nem kell valós, elég a racionális)

Összegzés

TODO: Síkbeli világ és egydimenziós változat – minden valamire való és a magasabb matematikához értő ember képes adni leképezéseket több dimenzióból, eggyel kevesebb dimenzióba. Akkor miről beszélünk a világ dimenzióit tekintve? Miért beszélünk félre? Miért gondolkozunk ennyire emberien?

TODO:

TODO: EZT TALÁN NEM IDE HANEM A VILÁGHOZ? A hétköznapi példa “lógógrás stratégia” - köznyelv szerint “elterelés: Ha van egy fontos tengely két

ellenpólussal, igen könnyen félre lehet vezetni az embert egy adott pólus felé úgy, hogy egy merőleges pólust állítunk, két olyan egymás ellen küzdő erővel, hogy mind a kettő az eredeti pólus kívánt oldalán állnak. Ilyenkor ugyanis álvita keletkezik - elvész a lényeg. . .

Valószínűség

Aki túlzottan bízik a valószínűségszámításban és statisztikában annak a következő gondolat kísérletet ajánlom: Fogjunk két pénzérmét a két kezünkben – a pénzek legyenek teljesen azonosak. Ha egyszerre rázni kezdjük a kezeinkben a pénzt és egyszerre felmutatjuk, akkor mekkora valószínűséggel kapunk pont két fejet?

Egyszerű matematika. A számításhoz szükség van a kedvező esetek számára és az összes eset számára. A kedvező esetek száma 1 db – hiszen a két pénzdarab csak egyféleképpen lehet egyszerre fej. Mennyi az összes eset száma? Erre itt most két variációt is adunk:

Érdeemes elgondolkozni ezen, persze aki empirikusan kipróbálja, az majd rájön akkor is, hogy melyiket kell használni, ha esetleg nem tudná már most a választ, hogy $1/4$, vagy $1/3$ a valószínűség. Az elgondolkodtató dolog az egészben csupán annyi, hogy mind a kettő modellnek van látszólag létjogosultsága, mind a kettő lehetne az, amely a valóságot leírja. Ha majd mélyebben belegondol az olvasó, akkor esetleg eljőhet olyan idő, amíg egy hosszabb-rövidebb gondolatmenet idejéig úgy véljük, hogy tudjuk miért is kell pont azt választani amit az empirikus eredmények alapján helyesnek látunk, de ez csak felületes elbizakodottság: tényleg mind a két modell helyes lehetne, hiszen tényleg ugyanolyan pénzekről van szó, tényleg módunkban sem áll megkülönböztetni az egyiket a másiktól – de ha nem figyeljük meg őket akkor talán ez azt is jelenti, hogy akkor éppen tényleg más esélyeket kapunk. Nem tudjuk igazából ellenőrizni, hogy a megfigyelés elhagyásával megváltozik-e a viselkedés, mert erre elméleti lehetőség sincsen.

Nem azért történnek a dolgok a valószínűségszámítással összhangban, mert a matematika egyetemes, hanem a matematika alakult ki eredetileg empirikus megfigyelések segítségével vizsgált rendszerek hatékony támogatására. Az, hogy némely eleme, mint pl. az absztrakt algebra nagy hasonlóságot mutat metafizikai kérdésekkel, más elemei pedig mondjuk inkább praktikus ismereteket hordoznak, leginkább történelmi vonása ennek a rendszernek – nem pedig valami mélyebb igazságot tár fel. Sajnálatos, hogy úgy alakítjuk kutatásainkat, hogy az empirikus megfigyeléseink nélkül semmire se mehetünk, hiszen az empirikus tudományos módszer hiten alapuló, bizonytalan eljárás mint azt látni fogjuk. Mégis milyen sokan vannak, akik azt sem tudják, hogy milyen dolgokban hisznek, hanem vakon hisznek abban, hogy a múltbeli ismereteink és az empirikus eredményeink helyesek!

A múlt bizonytalansága

TODO: A hitről és a bizonyíthatóság látszatáról. . . Ez tudományos szemmel nyilvánvaló, de úgy kellene leírni, hogy mindenki megértse. Példákkal, képekkel és hasonlattal talán. . .

Olyan ember nincs, aki nem hisz. Olyan ember sajnos van, aki azt gondolja, hogy ő hit nélkül él. A tudományos világi eljárások nem hordoznak bizonyosságot, csak olyan ürességet, ami bizonyosságnak tűnik. Gondolkozzunk el a következőn: Isten megteremt a világot, de nem Ádámmal és Évával, hanem úgy, hogy minden egyes kis része az 5 másodperccel ez előtti állapotban keletkezik meg. Hat másodperccel korábban tehát nem létezne a világból semmi, 5 másodperccel ezelőtt viszont a fejeinkben élethossznyi emlékekkel teremt meg minket a teremtető. Ez persze direkt egy olyan gondolatkísérlet, ami sarkított – nehogy elhiggyük, hogy ez egy komoly állítás!

Mi azonban a dolog hozadéka? Ha a világ csak öt másodperce keletkezett – pontosabban, ha annak előtte az Istenen túl semmi más nem volt része az univerzumnak és mi nekünk évezredes írott történelmünk és évtizedes emlékeink vannak erről a nem létező periódusról, akkor ilyen helyzetben mit tekinthetünk valódi információnak emlékeink közül? Nem-e hamis légvár ilyen elképzelt feltételek között, hogy ha elejtem a labdát, akkor tudom: az le fog esni?

Mondhatjuk: nem, hiszen le tudjuk ellenőrizni és tényleg le is esik – ezzel pedig megtudtuk, hogy a feltételezéseink helyesek. Azonban nem-e lehet ezt a gondolatmenetet eljátszani akárhányszor? Milyen tudásra teszünk szert azáltal, hogy 10 másodperce leellenőriztük, hogy nem 15 másodperce keletkezett a világ? Hiszen a fenti sarkított eszmefuttatásban nem tudhatjuk mikor keletkezett! Ha visszakövetjük az eseményeket az ősrobbanásig, mi csak számításokat követünk végig, nem feltétlenül a valóságot – ebből a példából látszik nagyon jól, hogy egy olyan feltételezéssel élünk minden egyes tudományos levezetés vagy akár kísérleti eredményen alapú érvelés esetén, ami egyáltalán nem biztos: Hogy a múlt nem bizonytalan, hogy egyáltalán van esélyünk bízni legalább részleteiben annak, amit korábbi kísérleteink alapján tudottnak vélünk. . .

Ha elképzeljük a fenti helyzetet, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy akármennyi kísérletet hajtunk végre, akárhányszor ismételjük meg a meglévő tudásunk ellenőrzését, soha nem lehetünk biztosak abban, hogy ami a fejünkben emlékként szerepel az valóságos létező. Majd látni fogjuk hogy ha azonban univerzumnaként próbáljuk vizsgálni a közeget amiben élünk, akkor ha nem is biztos válaszokat, de megnyugtató lehetőségeket kaphatunk. Az empirikus módszer azonban az univerzum megismerésére nem alkalmazható ilyen biztonsággal, sokkal alkalmasabb megfelelő irányú hit mellett a praktikus ismeretek bővítésére és a világ jobbá tételéhez. Ahhoz, hogy a mindenséget ismerjük, már többre van szükség. Az empirikus módszereink sajnos „vakon” feltételezik a múlt megbízhatóságát és hogy „korábbi” eseményekről megbízható információink állnak rendelkezésre.

Mondhatjuk: Ha nem is empirikusan, de elméleti oldalról be lehet mutatni,

hogy ez az okoskodás felesleges. Matematikailag ugyanis kicsi az esélye annak, hogy pont akkor és pont ott keletkezett az univerzum. Jajj ekkor azonban megfellejtünk arról, hogy vajon milyen matematikai elvek alapján dolgozunk ebben az eszmefuttatásban?! Nem olyan elvek alapján, melyeket azért tartunk célravezetőnek, mert azt képzeljük, hogy jól modellezzik a valóságot a fejünkben lévő tudás alapján? Ha ebben a rossz materiális gondolkozásmódban tobzódunk, akkor vegyük észre, hogy egy teremtető – amennyiben rosszindulatú lenne – megtehetné, hogy minden pillanatban máshogyan alkot meg minket és olyan emlékekkel, ami célzottan nem megfelelő szabályrendszert mutat nekünk. Ilyen világban újra és újra csak elbuknánk – minden egyes előzetes elképzelésünk kudarcot vallana, majd miután elengedjük a labdát és az mégsem esik a földre, egy olyan más világban találnánk magunkat, ahol mondjuk felfelé repülő labdát várunk és ott egy ilyen kísérlettel az leesik a földre... Ez egy elég gonosz kis gondolatkísérlet, de elméleti síkon ettől még nagyon is elképzelhető. Gyakorlatilag ez mit is jelent? Azt, hogy ha ilyen elképzelhető, azzal egy dologban lehetünk biztosak: hogy semmiben sem lehetünk biztosak! Hiszen amennyiben pont ez az eset állna fent, akkor a valószínűségszámítás, statisztika, matematika (vagy akár a beszélt nyelvről alkotott elképzeléseink) tehát a rendelkezésünkre álló korábbi modellek és fizikai számítások mind használhatatlanok lennének, így a velük való érvelés vagyis az, hogy elméletileg minek kicsi az esélye nem számítana semmit sem. Mindezek mellett, ha ez valakit megnyugtat: tetszőlegesen nagy számosságú olyan eshetőség létezik, ahol ez a bizonytalanság fennáll. Ha tehát mindenképpen arányítani szeretnénk, akkor vegyük észre azért azt a problémát is, hogy ez még akkor se lenne túl szerencsés helyzet, ha egyébként nem tenne maga az elgondolás minden számítást feleslegessé.

További gondolat 1: Ez a gondolatkísérlet falszifikálhatatlan. Korábban többen úgy vélték, hogy nem falszifikálható dolgokkal nem érdemes foglalkozni. A fenti példa helyes értelmezésével kiderül, hogy nagyon is megeshet, hogy egy nem falszifikálható gondolatkísérlet, elképzelés lehetősége olyan következményekkel jár, amely aláássa a tudományos módszereinket amennyiben fennállna. Ilyen helyzetben ha nem tudjuk kizárni, hogy ez a helyzet áll fenn, akkor olyan helyzetben vagyunk, hogy „találtunk egy lehetséges esetet, vagy mint jelen helyzetben eset-osztályt, amelynek a fennállása lehetséges és a fennállása azzal jár, hogy semmi korábbi elgondolásunk és modellünk nem marad megbízható”. Ebben a helyzetben nincs már értelme arról beszélni mi bizonyítható. Érdemes tehát nem falszifikálható dolgokkal foglalkozni? Aki azt állítja, hogy ami nem falszifikálható, az mindenképpen valami olyan elmélet, aminek a világunkra nincs hatása az nagyon téved és ez egy költséges mentális tévedés!

További gondolat 2: Ez lényegében annak a bizonyítása, hogy minden bizonytalan? Igen – bizonyos értelemben ezt is mondhatjuk. Ez nem paradoxon, hiszen ezzel azt állítottuk, hogy nem feltétlenül biztos, hogy minden bizonytalan... Egyébként pedig ez az eljárás nem azért áll itt, mert bármi köze lenne a valósághoz. Akinak van egy csöpp esze **elhiszi**, hogy a valóságban számíthatunk a múltbeli emlékeinknek legalább a részére – ez a gondolatkísérlet csupán annyit mutat meg, hogy ehhez hitre van szükség és hogy a hit az egy alapvető emberi tulajdonság.

További gondolat 3: Akkor tehát nincs szükség fizikára, természettudományokra hiszen nem tártunk fel semmit? Nem, ez nem igaz: a fent nevezett területek hasznosságát itt nem firtattuk és nem is fogjuk. A mindenség megismerésében vannak az ilyen tudományoknak bizonyos hiányosságai a jelenlegi irányok tekintetében, de a világ megismerése is legalább annyira fontos, mint az univerzum megismerése. Az itt szereplő gondolat kísérlet annak a megvilágítására szolgál inkább, hogy milyen buktatói vannak annak, ha valaki a világról szóló elképzeléseket az univerzumra próbálja vonatkoztatni, illetve hogy emberként mennyire nem vagyunk képesek elvonatkoztatni a saját életterüinktől még a tudományokban sem.

A rózsá színe

Azt mondhatnánk háromféle bizonyítás létezik:

- Van amit be tudunk bizonyítani mindenki számára és közzé tudjuk tenni
- Van amit be tudunk bizonyítani(magunknak), de nem tudjuk átadni a bizonyítást, mert lehetetlen.
- Van amit nem lehet bebizonyítani, vagy tagadni. Ezek falszifikálhatatlan dolgok, de mint azt láttuk, nagyon komoly hatással lehetnek az életünkre, vagy modelljeink / módszereink helyességére és elfogadhatóságára. Ha olyan elméletet találunk, ami mindennel analóg, akkor pedig ha falszifikálható ha nem – megtaláltuk az univerzumot helyesen leíró elvet!

Nem sok olyan dolog van, amit mindenki számára be tudunk bizonyítani, de ilyen például, hogy létezik egyáltalán a világmindenség. Ez mindenki számára nyilvánvaló, de persze még lehetnek terminológiai jellegű hitviták! Az, hogy én magam több vagyok mint egy robot, hogy önálló döntéseket hozok és szabad akaratom van – ez viszont általában már nem bizonyítható globálisan, hiszen bár én magam részére be tudom ezt látni, egy robot is viselkedhetne külsőleg úgy, mint én – ő is elmondhatná magáról, hogy szabad akarattal dönt. Ehhez hasonló probléma-osztály a nem átadható (de megszerezhető) információk köre.

Egy ilyen nem átadható információt találunk a mindenségben, amikor ránézünk egy piros rózsára. Ha ketten is vagyunk egymás mellett, bár elmondhatjuk a másiknak hogy piros színt látunk, de hogy pontosan mi az amit érzékelünk, azt képtelenek vagyunk megosztani egymással! Ha én úgy érzékelem a pirosat, ahogy te a kéket és egy fordított, de össze-egyeztethető színskálával dolgozva megtanultam egy egyes színek jelentését, akkor is ugyanígy fogok viselkedni. Ez az információ olyan dolog, ami megoszthatatlan másokkal.

Az élőlények felépítése

Először azt kell felismernünk, hogy az érzékelés az a lényegét tekintve egy teremtettség folyamat. Ugyanis a rózsá színének az érzete **létezik**, ez teljesen bizonyos. Azt

is láthatjuk, hogy ez egy nem átadható érzet, ha úgy tetszik egy nem átadható tudás és élmény részünkről az, hogy mit is érzünk pontosan. Láthattuk, hogy nem lehet elmondani, nincs mód rá, de ez az érzet létezik. Tovább gondolkozva azt a tanulságot tudjuk hát levonni, hogy ez **az érzet teljesen közvetlen kapcsolattal rendelkezik a saját létezésünkkel, önmagunkkal**. Ezen érzet tehát egy olyan létező, ami szorosan kapcsolódik azzal a létezővel, ami mi magunk vagyunk, azaz tehát az élőlények és az észlelések egymáshoz kapcsolódó elemi létezők. Ezen gondolat vezet rá az élőlények valódi természetére.

Az élőlény, de minden más létező is, egy atomi és pontszerű dolog. Minden dolog igazából egy élőlény is egyben, mely azáltal él, hogy új életet ad - teremt. Az új élet két élőlény közötti kapcsolatból származik, tehát az összes élőlény két másik létezőt összekapcsoló alapelem.

Az érzékelés folyamata kettős természetű, csak azt látjuk, amit magunk teremtünk az érzékelés során, de ez a megteremtett érzet a mindenségből fakad. Minden élőlényre igaz, hogy az összes többi élő létezőt „látja” és kapcsolatban áll a teljes mindenséggel, de ez a „látás” nem olyan látás, mint amit mi megszoktunk. Akkor ugyanis, amikor a rózsza piros színét megtapasztaljuk, akkor nem felismerjük a teremtett piros színt – hanem akkor teremtjük meg magát ezt az érzetet. Az érzékelés maga a teremtés pillanatában történik meg és ez ugyan úgy teremtés, mint amivel kezdetben Isten első élőként a személyesen teremtette a mindenség első élőlényeit. Ha kapcsolatot alakítunk ki két létező között (tehát esetünkben mi magunk és a megfigyelt dolgok között), akkor ennek az eredménye az a teljesen egyedi és csak hozzánk, illetve a megfigyelés tárgyához kapcsolódó új létező, aminek mi az előállítását éljük át! A megtapasztalás tehát maga az élet – és a megtapasztalás egy teremtő folyamat! Ennek a teremtő folyamatnak a legszentebb gyümölcse az, amikor párunkkal együtt embert látunk meg. Ehhez természetesen az szükséges, hogy „megismerjük” egymást, de most azt is láthatjuk, hogy a később a szemünkkel is látható gyermek az egy valamikori személyes megismerés gyümölcse, már azon pillanatban létezni kezdett és képes volt nem csak a mindenség zűrzavarában, de a világunk csodálatos rendjében is megjelenni.

A változás illúziója

A legtöbb, a világmindenségről, vagy világról alkotott modellünk valamely módon változással dolgozik. Elemek (pl. atomok, kvarkok, hurok, stb.) vannak a modellben és ezek komplex rendszereket alkotnak úgy, hogy az állapotaik „időben” változnak. Állapot lehet például a helyzet, vagy viselkedés. Tehát a modelljeink általában állapotokkal dolgoznak, de ez vajon valóságos-e, vagy csupán illúzió? Szerencsésebb olyan modelleket építeni, melyben ilyen boszorkányság nem létezik: ha valami egyszer a mindenség része lett, az nem változik meg – soha nem kerül egy létező egy új állapotba. A változás olyan problémákat vet fel, hogy például az attribútumokat nem létezőként írjuk le, de mégis szerepeltetjük a modelljeinkben, vagy hogy olyan tereket definiálunk, amelyek absztrakt dolgokat adnak meg

és a létezőkön kívül esnek (ami nyilván botorság). Ezzel az illúzióval le kell számolnunk, mert tiszta modellben, változás nélkül is leírhatjuk a körülöttünk lévő közeget.

Ha a változást elvetjük, akkor könnyen adódik, hogy a teremtés, illetve az új létezők létrejötte fogja megadni azt az érzetet, amivel a hétköznapi értelemben vett változásokat megmagyarázhatjuk. Ha felállunk és más szemszögből, állva olvassuk ezt a könyvet, akkor nem a helyzetünk változott meg, hanem ugyan azt az élményt egy kicsit más szempontból is megteremtjük és ezáltal mást élünk meg. Amit átélünk azt mind mi teremtjük, a változás pedig úgy jelentkezik, hogy az élőlények egyfajta közös megegyezés alapján a megfelelő teremtményeket, a megfelelő módon értelmezik. Ennek a magyarázata – bár nagyon mélyen rejlik ez a folyamat a mindenség működésében – hétköznapi hasonlattal is magyarázható: Hasonló ez ahhoz, mint amikor a kisgyermek szörnyet lát és megtanítjuk rá, hogy ezek nem részei a világunknak. Itt a példa miatt, most meg kell említenünk, hogy vannak olyan irányok, ahol ezeket a dolgokat direkt nem próbálják a gyerekeknek megtanítani, hogy nehogyan elnyomjanak valami varázslatos médiumi képességet, de lehetőleg mi ne essünk ebbe az értelmezési hibába. A változás azonban abból fakad, hogy mi akik a **világot** alkotjuk közösen pontosan úgy viselkedünk, ahogy a világ kommunikációs modelljében az kialakult. Azok a létezők, amelyek esetleg más világokat alkotnak, nyilvánvaló módon más rendszert alakítottak ki.

Álom és valóság, idegenek és más világok

TODO: mit jelent, hogy ezek is ugyan úgy létező dolgok, mint a hétköznapi élet – mégis miért nem jelent ez semmi nagyon eget rengetőt?

TODO: A világok közötti utazás problémái – megkötései. Ezek miért fakadnak csupán logikus korlátokból?

Az idő

Az idő alatt túl sok mindent értünk. Ha jól akarunk magunknak, akkor a modelljeinkben azt választanánk időnek, hogy milyen pillanatok egymás utánisága adja meg a létező dolgok teremtését és így ezzel a mindenség mindenkori állapotát. Az időt így, ilyen absztrakt módon értelmezve paradox módon könnyebben megérthetővé válik, hogy miért is olyan hosszú a buszra való várakozás – miközben a fizikai mértékegységek szerint nem hosszabb, mint egy futbalmérkőzés mondjuk.

Jóslatok, prófécia, apokalipszis

TODO: Miért is van, hogy nem tudhatja senki, hogy mikor következik be?

TODO: Hogyan él együtt a szabad akarat és a jövődölések világa? Hogyan lehetséges hogy a jövőről lehet dolgokat tudni látszólag, de mégsem beszélhetünk

arról, hogy minden előre elrendeltetett? Hogyan lehet mindezt modellezni, párhuzamos lehetőségek végtelen létezése nélkül?

Jövőbe látás

Két eshetőség van:

- A jövőbe látás illúzió: a “jelent” látjuk csak a mi relatív időnkben még a múltban tartunk.
- A jelent látjuk és annyira egyértelmű hogy merre vezetnek az ok-okozati láncok, hogy emiatt a “jövőt” látjuk.
- Forгатókönyv: Maga a jelenség egy “ügy”, amiért különféle élőlények “harcolnak” - vagy elérni, vagy elkerülni.
- Sablontörténet: Maga a teremтő és az élőlények többsége előre “megegyezhetnek” egy bizonyos történetben, amiben a szereplők helye ki van hagyva. Olyankor a sablon úgy “aktíválódik”, ha a történet szerepei eljátszásra kerülnek, ezáltal beteljesednek.
- De-ja-vu: Itt most azt hívjuk de-ja-vunek ha csak beteljesedéskor jut eszünkbe, hogy “ezt már láttuk”.
- Egyéb más hasonló módok.

Vegyük az illúzió esetét, ekkor ugyanis ahhoz hasonlóra gondoljunk, mintha eltérne a “valós idő” és a saját időpillanataink egymás utáni sorából fakadó idő. Ekkor mi úgy érezzük, hogy még az ágyban alszunk példának okáért - miközben a valós idő már a jövőben látott esemény pillanatában jár. Látható, hogy távoli “prófeciák” jelenségét nem ez a mód, hanem az ok-okozati láncok, forгатókönyvek, sablonok jelentik.

Az illúzió jellegű relatívan átélt időből való “jelenbe látás”, ami a “ritkább átélési teremtés” eredménye tehát leginkább a megérzések, a közeljövő “meglátása” esetén jelentkezik. A sablonok ellenben jól magyarázni képesek miért nem tudja senki “kiszámolni” mikor is fog majd beteljesedni a jelenések könyve - miközben lesznek jelek a földön és az égben, illetve senki sem mondja, hogy nem lehet ezen jeleket “meglátani” és ezzel tájékozódni. Pont az ellenkezője van leírva ugyanis: akinek van szeme látja, akinek van füle hallja!

A De-ja-vu jelensége is érdekfeszítő. Az érzet abból fakadhat, hogy teljesen ugyan azt átélni kétszer nem lehet, mert teljesen ugyan azt megteremteni nem lehet - minden átéléssel-teremtés egyedi, habár kapcsolódhat ugyan ahhoz a tárgyhöz belőlünk kiindulva. Mivel az élmény a teremtés során nem lehet pontosan a korábbi, ezért egy igen furcsa érzést, vagyis de-ja-vu érzést érzünk, ami a közeli teremtés miatt, szinte a korábbi élménnyel való “súrlódás” miatt keletkezik. Azt érezzük, hogy pont ugyan azt nem teremthetjük!

A de-ja-vu jelensége azért is érdekes, mert a hasonlóság miatt ha megfelelően gyorsan észbe kapunk, akár nagyon jó “becslést” is kaphatunk a közeli jövőre, vagy a nem belátott jelenre nézve!

Természetesen a teljes jelen pillanatot mindig ismerjük, így a jelen vizsgálatára nem feltétlen a legbiztosabb ez az eszköz, de akár arra is jó lehet a pillanat hevében.

Érdekes kérdés miként jelenthetnek eseményeket az égi és földi jelek. Fizikai szemmel a csillagok és égitestek távolsága erre nem sok alkalmat adhat, azonban másként fest a helyzet ha a jel szónak a “szimbólum” jelentését kezdjük használni! Ugyanis újra a nyelv hoz minket helyzetbe a megértéshez: a jelek szimbólumok!

Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert így egy analógiákkal dolgozó világ tárul elénk, amelyben bizonyos élőlény helyezte el a jelet és pontosan azért, hogy nagyobb időszakokra felhívja a figyelmet, illetve nagyobb jelenségekre, a szimbólumot megtestesítő erőre!

TODO: kép arról, hogy mit jelent, ha az átélt idő és a valós idő eltérnek.

TODO: Az alábbiakat emberi nyelvre fordítani... :-)

A “valós időnek” most azt nevezzük, amely az egyes teremtető-pillanatok sorát adják a mindenségben. Ha úgy modellezzük a mindenséget, ahol az egyes élőlények minden teremtető-pillanatban vagy megteremtik azt, amit átélni választanak a mindenség teljes állapotában, vagy nem, akkor lehetséges olyan helyzet, hogy bizonyos lények “ritkábban” élnek át 10db pillanatot, mint mások - vagy az is lehet, hogy minden élőlény más és más relatív időben létezik. Túl nagy idő-eltérés nem lehetséges, mert az a kommunikációt is zavarná az emberek között, de bőven lehetséges olyan, hogy amikor álunkban a jövőt “látjuk”, akkor nem a “jövőt” látjuk, hanem már abban a helyzetben van a világ és mi a “jelent” látjuk fura módon.

A fentiekből fakad, hogy a jövőbe látás illúzió jellegű módjához az vezet, ha egy élőlény ritkán él a teremtetés lehetőségével, de amikor él vele, akkor - bár a jelen előrehaladt - de ő maga még a múltnak megfelelő érzeteket állítja elő. Sajnos az ilyen “jövőlátás” nem igazán “hasznos”, mert semmit se változtathatunk a látottakon, ha nem sablont, vagy lehetőséget, hanem ténylegesen a jövőt véljük “jelenlátással” látni. Ez inkább egy jelenség, mintsem kiaknázható képesség úgy látszik.

A “három izom”

- A test izma - edzeni testedzéssel lehet
- A szellem izma - edzeni például logikai, nyelvi és egyéb **készségek** segítségével lehet
- A lélek izma - edzeni például önmegtartóztatással, az egoizmus elvetésével stb. lehet

Ezek különböznek az “izmok használatának tudásától”, mert jól tudhatja valaki, hogy miként kell a labdát rúgni, ha az izmai fejletlenek, de nagyrészen hiába

a lexikális tudás egy logikai, vagy gondolkozást igénylő feladat megoldásakor. Amikor pedig le kell szokni egy káros szenedélyről, hiába tudjuk a praktikákat pl. a dohányzás elhagyásához (vagy akár csak a “lefogyáshoz”), ha nincs semmi lelki izomtömeg.

Az izom jellemzője, hogy valós edzése fájdalommal jár. Önsanyargató-e az, aki a testi izmait fejleszti? Nyilván nem, amennyiben ezt céltudat is meghatározza. Hasonlóként fájdalmas azonban egy bonyolult matek, vagy egy lelki “gyakorlat” elvégzése is. Sokan azt hiszik spórolni tud az ember azzal, hogy csak “könnyű” dolgokat végez, de ha taktikával és lexikális tudással sokra is mehet, izmainak hiánya korlátokat szab!

A jó és a rossz

TODO: A rossz, az tényleg a jó hiánya – így keletkezett, de ettől még létező entitás, nem csupán üresség! Az, hogy hiány, az a dolgok megértésében játszik fontos szerepet. Ezért van, hogy nem felelhetünk rossz tettekkel a mások rossz tetteire és ezért van az, hogy nem tarthatunk haragot, de azt is így érthetjük meg, miért „hagyja” Isten (a szabad akarat kérdéskörén túl is), hogy bizonyos rossz dolgok megtörténjenek. A sátán eme hiányból született és egy létező személy, a kísértései is léteznek, de a természete olyan, akár az üresség természete.

A mindenség kezdete, a világ teremtése és formája

Ahogy az élőlények felépítése fejezetben is leírtuk, az érzet és a megtapasztalás maga a teremtés észlelése. Csak azt látjuk, amit mi teremtünk a mindenség jelen állapotából. Ezt megfigyelhetjük, hiszen az adott érzet, a rózsza színe korábban sehol nem létezett és egy olyan információ, amelyet emberi és nyelvi eszközökkel nem tudunk leírni.

Az ilyen érzet láthatóan az élőlény és az érzet tárgyának a sajátja, tehát ezt a kettőt kapcsolja össze. Fontos látnunk, hogy a mindenség könnyen modellezhető innentől kezdve az alábbiak szerint.

A létező dolgok kapcsolatok - valamely élő lény maga és az általa átélt tárgy között. A létező dolgok “élnek” amennyiben ők is hasonló kapcsolatokat teremtenek (szintén két-végű kapcsolatokat) amely kapcsolatok egyik vége saját magukban, a másik vége az átélt érzet tárgyában található meg. A rendszer indulásához kell egyetlen egy darab kezdeti létező (Isten személye), amely természetesen élő kell legyen. Ezen kezdeti létező önmagában az alfa és az omega - a kezdet és a vég is egyben, ezért egy körként rajzolhatjuk papírra.

Vegyünk elő egy papírt: kezdetben rajzoljuk rá Istent, mint önmagába kapcsoló egységet - azaz kört. Ez a kör önmaga megismerésével teremti meg az első néhány tőle független létezőt, amelyet úgy rajzolhatunk le, hogy kis hurkokat húzunk a körből, mintha virágszirmok lennének.

Miután több ilyen “hurok” kialakult, ők is képesek már teremteni és ők is elkezdhetnek saját kapcsolatokat kialakítani egymás és Isten megismerésére. Minden élőlény “tudhatja” a mindenség teljes állapotát, de mivel azt éljük át, mikor teremtünk, ez számunkra nem látszik úgy, ahogyan például a szobánkat látjuk. Amikor ugyanis azt látjuk, akkor éppen az zajlik le, amint a mindenség jelenlegi állapotából - amiben mi úgy értjük a megbeszélt nyelv szerint, hogy egy szobában ülünk - megteremtjük az ennek megfelelő érzetet és átélt pillanatokat.

Szükség van ugyanis egyfajta “nyelvre” (ige?) ahhoz, hogy az élőlények egy világban, egymással és nem csak egymás mellett éljenek. Rendszert alkottunk, amelynek során az egyes létezők a közösen elfogadott szabályok szerint “teremtik” meg az érzeteiket, ezért idővel egy nyelvet beszélve a jelen világot kialakítottak.

Érdekes a fentieket összekapcsolni a teremtés könyvével, ami több jelentős ponton összecseng az itt leírtakkal. Érdekes látni például, hogy miután Isten valamit teremt, mindig “látá, hogy ez jó”, ami egy igen erős utalás, a teremtés, mint átélés, mint érzet jellegének a leírására! Megtudhatjuk továbbá, hogy mi és milyen sorrendben lett először megteremtve, illetve a fenti rendszerben követhetjük az események lefolyását annak a könyv szerinti részleteiben is.

Fontos látni továbbá, hogy miként jelennek meg “élőlényként” ebben a modellben a természeti törvények is: ugyanis változás nincs a rendszerben az új érzetek teremtésén kívül! Ha egy kilótt nyilat a következő pillanatban egy kicsit odébb látunk, akkor meglehet, hogy egy - most egyszerűsítve - mozgatónak nevezett élőlény figyel amely semmi mást nem tesz, mint megteremti a következő pozíciónak megfelelő hurkot, amelyet mindenki más megfelelő érzettel válaszol meg. Fontos látni, hogy nem a nyíl maga teremthető meg, sem nem annak alakja, sem a képe, hangja - hanem csak egy “szabálysablon”. Ez a szabálysablon annyit jelent, mint hurok, hogy a “nyíl” és a “mozgató” létezők között kapcsolat alakul ki, amit mindenki a “megbeszélteknek”, a nagy nyelvnek megfelelően úgy bont ki, hogy minden esetben ha a nyílra nézünk, olyan érzetet látunk, ahol az a szabályoknak megfelelően “odébb van” már.

Felmerül, hogy eltérhetünk-e a világ, vagyis a közös nyelvi alap szabályaitól, vagy sem. Természetesen eltérhetünk, azonban úgy nagy valószínűséggel teljesen magunkra maradunk: jobb esetben az ilyesmi képzelődésként - rosszabb esetben mentális betegséggé fog mások számára látszani. Ne becsüljük le életünk során tanult “világnyelvünket” amely miatt más élőlényekkel beszélhetünk! Ha más, a mindenségben létező, de nem a világban lévő életelemezzel akarunk kapcsolatba lépni, lehetőleg sose próbáljuk lerombolni a világgal lévő meglévő kapcsolatunkat! Erre szükség nincs, de a rombolás során könnyen eltévedhetünk, miközben a józanságunkra lenne éppen a legnagyobb szükség. A magvető mágusnak nem szükséges boszorkánysággal élnie és kétes szerekhez, állapotokhoz nyúlnia!

TODO: ábrák a kezdetekről – a világ olyan mint egy virág, vagy egy fa - ha kicsit másképp rajzoljuk meg (bár a virág közelebbi) ;-)

TODO: kapcsolat a folyamatos teremtésről szóló résszel (élőlények rész)

TODO: Kapcsolat a számok végtelenségének modelljével (köv fejezet pl.)

TODO: Fontos ezeket a részeket linkelni valahova:

- http://www.biblia.hu/biblia_k/k_43_1.htm
- http://www.biblia.hu/biblia_k/k_1_1.htm

^^ de talán inkább a kereszténységhez... csak ide is jó nyelvi jelentéstani dolgok miatt...

A végtelenség helyes fogalma

TODO: A helyes modellekben nem csak változásra nincs szükség, de végtelen sok létező dologra sem. A végtelen sokaság mindig illúzió – a teremtés folyamatosságának a bizonyos módjait takarja.

A falszifikálhatóság csapdája

Aki túl sokat mozog különféle metafizikai, vagy fizikai körökben az találkozni fog a falszifikálhatóság fogalmával. Ezt a fogalmat főleg a materialisták és Istentelen emberek fogják ellened fordítani, hiszen kiemelik majd, hogy csak olyan elméletek lehetnek mérvadók, melyeket (természetesen az önkényes módon definiált) tudományos módszerek szerint potenciónalisán cáfolni lehet – tehát ami falszifikálható. Aki nem érti az univerzumot, az a falszifikálhatóságot keresi, hiszen abban a csapdában él, miszerint ha valamit nem ellenőrizhetünk bizonyos tudományos módszerekkel, akkor egyrészt kell lennie ilyen eljárásokkal ellenőrizhető alternatívának, másrészt látszólag az ilyen elméletek és elgondolások a felületes szemlélő számára amolyan „nem oszt, nem szoroz” feltételezéseknek tűnnek. A falszifikálhatóság azonban mint azt remélhetőleg már megmutattuk nem lényegi fontosságú, sőt! Ha felfedezzük, hogy azoknak a lehetőségeknek a száma, melyek sehogy sem falszifikálhatók, de valóságosságuk nagyon is komoly következményekkel bír igen hatalmas, akkor az is fel fog tűnni, hogy az igazán falszifikálható dolgok száma megszámlálhatatlanul kevés – olyan kevés, hogy azt még elmondani is nehézségekbe ütközzön.

Nem attól lesz az univerzumból szóló ismeretünk tökéletes, mert ki lehet tűzni a cáfolatához szükséges kísérlet, vagy tapasztalás lehetséges módját, hogy majd az egekben reménykedve elvégezzük az így kapott műveleteket. Nem ettől lehetünk biztos tudásúak, ha a mindenségről valós természetét akarjuk megérteni, hanem attól, hogy úgy írja le a tudásunk a teljes egész mindenséget, hogy nincs oly alternatíva, mely kevesebbet követelne meg, de mindent megmagyarázna (út ismerete), illetve egyáltalán nincs is más tényleges értelemmel megtöltött megoldás (válasz ismerete).

Aki a falszifikálhatóságot keresi, nem a tökéletes megoldást keresi, így azt nem találja egykönnyen!

Ami tudvalevő a világról

Törvények és példázatok

A példázatok mindig többet érnek a szabályoknál és a tiszta erkölcs is mindig értékesebb a törvények megtartásánál.

TODO: manapság – nagyon bonyolult törvénykezés, több tízezer oldalnyi jogi szövegek keletkeznek évente, de vajon eléri-e mindez a célját? Egyszerű és közérthető módon kellene a törvényeket megírni inkább. A középkorban, ókorban egy paraszt ma meg tudná mondani ki lopott, míg ma a tolvajok a törvényeket kihasználják. Stb.

Példázatok ereje: Jézus és a próféták is példázatokban beszélnek, mert a törvények csak tanító erővel kellene bírjanak – viszonyítási pontokat adnak számunkra. A gonosz ember talán jóvá válik azáltal, hogy megtartja a törvényeket? A jó tett talán gonosszá válik azáltal, ha valamiért törvényt szeg?

Népek, nemzetek és történelmük

A népek - sőt fontosabb és értékesebb formájukban: nemzetek - fennmaradása mint már említettük kulcsfontosságú az emberiség önvédelmi rendszerében. Ha az egyfésülés uralkodik el, akkor sokkal nehezebb a pénz alapú hatalomnak valamilyen ellenpárját, vagy gátját előállítani és más okból is gyengébb szerkezetet kapunk. Egy kertben is előnyös többféle növényt termesztetni, hogy ha valamit el is visz a betegség, a másik megmaradjon.

Jelenleg az a folyamat zajlik a világban, hogy a lényegi sokszínűséget, egy lényegtelenített sokszínűségre, a közösségi sokszínűséget (nemzet), pedig egyéni sokszínűségre cserélik. Ez a folyamat oda vezet, hogy az egyes emberek magukra maradnak, vagy gyenge és szervezetlen erőként tudnak csak csoportosan megjelenni, illetve ezen csoportok helyhez, közös mélységi tartalomhoz és sok szálon kapcsolt kultúrákhoz nem köthetők. A nemzet gondolatképét tehát így országokkal váltják fel, ahol egyfajta mézes-mázos gondolat szerint nem számít ki honnan jött, csak az számít, hogy kik laknak egy közös helyen.

A probléma igen mélységessé válik azonban akkor, ha felfigyelünk arra, hogy itt egyáltalán nem a különbözőségek elfogadásáról, hanem azok kiegyenlítéséről és megszüntetéséről van szó! Ha valaki át szeretne költözni a világ egyik feléből a másikba, akkor ezen menetrendnek és sémának megfelelően sajnos nem arról beszélhetünk, hogy ő "Német", "Magyar", vagy "Angol" azért akar lenni, mert az adott nemzet része szeretne lenni, annak kultúrája megfogta az embert, annak küldetése az ő küldetésének érződik - hanem emögött csak önző és egyéni érdek áll. De még akkor is ettől független érdeket láthatunk csak a dolog mögött, ha valaki szerelemből költözik valahova (akár afrikába is).

Ne értsük félre: ebből még kialakulhat az adott nemzetet erősítő, odaillő személy, de ez utólag dől el - ahogy esik úgy puffan módon.

A folyamat látszólag az egyik félnek kedvez, de hosszú távon mind a két nemzetet gyengíti akkor, ha nem sikerül komolyabb (lelki) kapcsolatot alakítani ki a nemzetünkkel. Erkölcsi kérdés továbbá az is, hogy vajon nem-e szükséges tényleg megtartani az eredeti saját hovatartozásunkat inkább? A válasz természetesen az, hogy egyénileg soha nem szabad elfelednünk honnan jöttünk és ez a jelenség csak egy bizonyos gyakoriság felett okoz komoly problémát mindkét félnek.

Külön kell tehát választani az egyéni és a nemzeti életútra gyakorolt hatásokat egymástól, de mind a kettőt értenünk kell, a saját döntéseink meghozatalakor.

Fontos érv a "kiegyenlítődé" mellett, hogy a konfliktusok a különbségek és egyedi jellemzők mentén - kiemelkedően pedig a releváns eltérések mentén - alakulnak ki és ezért békésebb, jobb világot eredményez, ha megszüntetjük a különbségeinket. Érdekes hogy ez az érv pont azoktól hangzik el elsősorban, akik egyébként a "sokféleséget" hirdetik éjjel és nappal egyfolytában. Ez azonban nem csak az önellentmondás miatt igen veszélyes gondolkozásmód, hanem gyakorlatilag az emberiség rossz tulajdonságainak az elfogadását és mindenhatóságát erősíti. Ugyanis nem a különbségekkel van a baj, hanem mindenkor azzal volt a baj, aki a különbséget látva meg szeretné szüntetni azt a másik kárára. A kultúrák egymásra hatása azonban nem csak negatív, hanem pozitív és nem csak háborgáson, hanem testvériségen is alapulhat, amire vannak régi és modern történelmi példák is. Ezek tűnnek előre mutató eredményeknek, mert ez fejleszti lassan és hosszútávon az emberiség morális és erkölcsi érzékét egy magasabb szintre. Sajnos amikor mindent össze akarunk mosni, nem teszünk egyebet, mint egyszerre minden néppel és nemzettel viselünk hadat - abban reménykedvén, hogy ők ezt valamiért nem veszik észre. Észreveszik. Az ilyesmi erőszakra vezethet ugyanúgy, mint a kevésbé rejtett hódítási módszerek. Az is naív elképzelés továbbá, hogy a problémák a különbségekből - és nem magukból az emberek hibáiból fakadnak. Erre mondják azt, hogy nem a lényegi problémát akarjuk megoldani, hanem azt szőnyeg alá söpörjük.

A legnagyobb veszélyt az jelenti, hogy ha mindez mégis sikerülne, úgy egy sokkal könnyebben manipulálható és gyengébb emberiséget kapnánk, ahol a pénzen alapuló hatalmat nem képesek a különféle nemzetek ellensúlyozni. Ez gyakorlatilag azért van, mert a demokrácia nem tud megfelelően skálázódni egy bolygó nagyságú rendszerre anélkül, hogy a hatalom ne érhesse el, hogy megszűnjék a szabályozása. Nincs nyelvi, sem helyből fakadó korlát, nincsenek egyedi szabályozások amik lassítani tudnák egy-egy globális pénzügyi tőke térnyerését - csakis egy másik pénzügyi erő. Ehhez hasonlóan a közös érdekérvényesítés is sokkal gyengébbé válik sajnos, mert az emberek nem alkotnak közösséget, csupán egy helyen élnek (ha egyáltalán lesz helyi parlamentjük még).

Mindeközben az emberiség a valós sokszínűségét veszíti el, amelyet egy tervezett és alacsonyabb rendű egyedi színesség próbálja felváltani, ami viszont nem lényegi, hanem csomagolás-szintű, felületes eltérések alapján különül csak el

mindenki mástól és a társakra találás se úgy megy az ilyen közösségekben majd, hogy földrajzilag bármi közük lenne egymáshoz. A kultúra több-ezer évig való fejlődését nem lehet veszteség nélkül eltörölni - márpedig a homogenizáció csak az eltörlés árán tud valóságosan végbemenni.

Itt találkozunk a “múltat végképp eltörölni” szlogen, a fogyasztói és “modern” társadalom gyökértelenségével - csak a módszer hatékonyabb!

A továbbiakban összegyűjtünk néhány nemzetet és családot - a teljesség igénye nélkül - illetve összegezzük nem csak a történelmi sajátosságokat, az önmeghatározást, de ami fontosabb: egy-egy elérendő küldetést is!

Birodalmak és háttér-hatalmak

TODO: Sajátosságok: Perzsa, Róma, stb. babilon tornyának újjáépítése – nem tanultunk a hibáinkból.

TODO: Küldetés: milyen egy „jobb birodalom”? Atilla, Pártus birodalom – nemzetek, önazonosságuk megtartásával...

Kína

TODO: lehet hogy ha csak egy gyermeked van, akkor nem osztod sokfelé a hagyatékod, de a Kínai kultúra biztosította be a létezését a földön több évezredre a jövő generációi számára és nem a holland, vagy svájci kultúra.

Japán

TODO: mit tanulhatunk? A múlt erejének élő példája, a tartás példája.

Korea

A zsidóság, mint nép

TODO: népről, vagy vallásról kellene beszélni egyáltalán?

TODO: Holokauszt

TODO: bűnök

TODO: pozitív lehetőségek

TODO: negatív lehetőségek

Arab népek

Dél-amerika

Afrikai országok

Természetközeli törzsek

Kihaláshoz közel álló népek

Angol-szász kultúra

Mediterrán típusú népek (Görög, Olasz, Spanyol)

TODO: éghajlati okok és magyarázat

TODO: történelem és különböző kiindulási feltételek

TODO: A délies lazaság előnyei és veszélyei

Germán népek

TODO: éghajlati okok és magyarázat

TODO: A precizitás előnyei és veszélyei

A török nép

TODO: pre- és poszt-Oszmán/ottomán korszakok.

Franciák

TODO: Gallia pusztulásai, „Párizs” neve, bor és szőlő, bölcsesség és balsors, hibák, multikulti.

Fiatalkorú nemzetek és országok

TODO: USA, Ausztrália, erősen multikulturális nemzetek

TODO: Múlt nélkülség, gyökértelenség

TODO: Baj? Nem baj?

TODO: “Szlovákia” / “Románia”

Szláv népek

TODO: Sose nézd le a Szlovákokat – lehet hogy a mindig aktuális birodalmak szolgaként számolnak velük, de te ne nézd le őket sosem. Ha segítesz nekik feljebb lépni, olyan nem várt szövetségeseid lesznek, melyekre a háttérhatalmak soha nem számítanának.

A szovjetunió és az európai unió

TODO: hasonlóságok

TODO: különbségek

Magyarság – a mag nemzete

TODO: pontosan mit jelent, milyen feladat.

TODO: ne igazságot le másokat, a feladatod az, hogy mindenkit kiválasztottá tégy és ahelyett, hogy hamis történelmet írnak, a sajátjukat, az igazságot nagyra tegessék, amire büszkék lehetnek! Ne nézd le a körülöttes élőket, hanem próbáld megtanítani arra, hogy van értelme kibontakozniuk!

Küldetések:

1. A nemzetek nemzete: a nemzetek értéket képviselnek, nem veszhetnek el!
2. Hősiesség nemzete: A világon élni csak hősként érdemes! A tipikusan Magyar széllel szembe vizek ha a szél nem jó!
3. Mágusok, tudósok, táltosok nemzete: A Mag népe, ami úgy fejt ki hatását, akár a mustármag!
4. Megmaradás nemzete: ha mindenki elveszne, legyen aki Magyar kíván lenni és újraindítja a sokszínűséget!
5. A mélyen értelemmel átszőtt nyelvet átörökíteni hivatott nemzet. ...

A Magyar nyelv csodája

Alapjellemezők

A Magyar nyelv az egyik legfontosabb eszközünk a világosság és a világ, illetve a mindenség megértéséhez. Nem csak nagyon régi és ragozó nyelv, de minden szinten értelem szövi át, ezáltal pedig a szavak nem csak megtanulandó hangsorok, hanem olyan módon rendezett hangsorok, mely szervezésével egymáshoz hasonlóvá, rokon hangzásúvá és szerkezetűvé teszi azon szavakat, amelyek egymáshoz közel álló jelentésűek.

A nyelvben ez az értelem több szinten keresztül is át van szöve, ami szinte egyetlen más élő nyelvre sem jellemző sajnos ma már!

1. Ragozva alkotunk meglévő szavakból újakat “szókeveréssel”.
2. A szóbeli sorrend, a szórend kötetlen, de a hangsúly az elől van!
3. A többjelentésű szavak/gyökök jelentései összefüggnek (pl. vár szó)
4. A legtöbb esetben a mássalhangzók hordoznak jelentést (kivéve: fiai)
5. Ami hasonlónak hangzik, hasonló alakú, szinte mindig hasonló is!
6. Tol-da-lé-kol-va a legkisebb alkotók (gyökök) is jelentéssel bírnak!
7. A szógyökök, szótövek és szavak is sokszor hangutánzó jellegűek!

Áttekintés

A fenti hét pont közül az első hármat még manapság is tömegesen ismerik az emberek, de sokan azt sem ismerik fel, hogy a “vár” ige (várakozás) és a “vár” (mint várkastély) is rokonok az értelmükben, így a teljesen közismertnek csak az első két szintet nevezhetjük a fentiekből. Az első pont alapján mondhatjuk: megszenteltelenségeskedéseitekért, a második alapján pedig mindkét következő mondat egyaránt értelmes: odakint megettem a macskát - megettem a macskát odakint. Természetesen más és más hangsúllyal érezzük a két azonos jelentést ez utóbbinál és természetesen senki nem “tanulja” meg a hosszú és külföldieknek igen elrejtettnek tűnő itt említett szót sem.

Azt, hogy főként a mássalhangzók hordozzák a jelentést abból is könnyen kigondolhatjuk, hogy a Székely-Magyar rovásírásban is bevett szokás, hogy csak ezeket rója le az ember, míg ez más szintén nagyon vén nyelvekre is jellemző (pl. sumér és más korai betűírások esetén). He ez nem gyez meg menket, ekker heszneljek a jezen pereszt eszt e gendelkezes tenyenenk megesmeresehez es bezenyeteesehez.

Látszólag kivételeket találunk már eme szabály alól, például a “fiai” szó vizsgálatával, azonban nem csak az igaz, hogy a “kivétel erősíti a szabályt”, de jobban megvizsgálva könnyen lehet, hogy itt le nem írott mássalhangzók szerepelnek a kimondott szavakban! A “fi” ugyanis itt a fiataltságot, fiúságot, (élet-)fa jelentést adja meg (lásd “királyfi”). Amikor azt írjuk “fia”, akkor sokszor úgy ejtjük “fija” (lásd: erdeje). Ez arra utal, hogy igazából itt az “a”, “i” és “j” hangok egymáshoz olvadásának egy fajtáját láthatjuk. Több ilyen kivétel található a nyelvben, de meglehet, hogy a legtöbb esetben hasonló, vagy más jellegű egyszerűsödés miatt kerülnek a magánhangzók a fontosabb szerepekbe. Még ezzel együtt is érdemes kiemelni, hogy ilyen szerep a szótövekben és így a szavak korai jelentéstani rétegeiben szinte egyáltalán nem jut a magánhangzóknak és csupán a ragozás során találunk így jelentést. A szótöben lévő magánhangzó-különbségek általában inkább hangulati módon változtatják meg a szó értelmét - de az alapjelentést már nem.

Amennyiben az előző két bekezdésben írtakat kiegészítjük, már az ún. “nyelvpörgetés”-nek a talajára kerülünk, amit mesemondók, történészek és

nyelvészek ma is szívesen használnak, de a köznép már kevésbé. A legfontosabb kiegészítés, hogy Magyarul “ami hasonló a nyelvben az a jelentésében is hasonló”. Ez legfőként a mássalhangzó-csoportok és az egyes csoportok közötti átírási szabályok és a szógyökök kapcsolatában jelenik meg a mélyebb szinten. Alapvető biológiai és nyelvi kérdés, hogy bizonyos hangok más hangok rokonaiként jelennek meg és a nyelv bizonyíthatóan alkalmazza az egyes hangváltozatok közötti átjárást. Azt mondhatjuk, hogy leegyszerűsítve: a magánhangzók elhagyhatók, berakhatók (ha nincs) és cserélhetők tetszőlegesen, de a mássalhangzók berakása és elhagyása általában nem lehetséges, illetve cseréjük is legtöbbször csupán a velük egy csoportba sorolt mássalhangzókkal történhet. A csoportokat később külön fejezetben ismertetjük pontosan, de itt most az egyszerűség kedvéért jelezzük: ezért Valentin = Bálint.

Nem csak a teljesen egyező jelentésű nevek, vagy szavak, hanem az eltérő jelentésű szavak, szótók és szógyökök mögé látás is előnyös. Így látható például a “HiT”, “HéT” és “HiD” jelentéstani kapcsolata, de az “ital”, “etel”, “atilla”, “Etele”, “Étel” szavak jelentéstani kapcsolódása is. Ez nem csak teljes szavakra, hanem a szótagokat alkotó szógyökökre is vonatkoztatható - pl. a Boszorka szóban így emiatt a BoS szótóhoz kapcsolt “-oR-ka” azaz “Úr-ka” is megjelenik, amiben a “-ka” kicsinyítő az a nőiségre vezet már el a szótó felől. Ennek alapján tehát igen javasolt a szótagolás az elemzés esetén, de figyeljünk fel arra, hogy nem mindig úgy kerültek a szógyökök egymásra ahogyan magánhangzóként szoktunk szótagolni! Inkább a mássalhangzót kell némely esetben a tagolási határszélnek vennünk!

Amikor még egy szinttel mélyebbre merészkedünk, akkor sok helyütt egyenesen hangutánzó, vagy fizikai érzettel kapcsolódó kapcsolatokat találunk a nyelvben. Például az “R” hang megjelenése a szógyökökben, mint keRingés, foRRongás, esetén is egyfajta körkörös ciklikusságot jelent, akárcsak kimondása közben az a pergés, amit érzékelünk, hallatunk. Ehhez hasonló a “pillangó”, vagy “lepké” szavakban érzékelhető “lebegés”, vagy “pillanás” is, ami mind a légiességre vezet úgy is, hogy csak a kiejtést “érezzük”, de a nyelvről semmit sem tudunk. Ilyen például az igen ritkán használt “drapatás út” kifejezés is, amely mégis mindenki számára érezhetően és láthatóan töredezett, köves, vagy más olyan utat jelent, amely egy szekéren közlekedve “drapatás” szónak megfelelő érzetet kelt bennünk áthaladáskor - legyen az hang, vagy más hatás miatt.

Fontos megjegyezni, hogy az egy mássalhangzó-kategóriába, vagy csoportba tartozó hangokat nem csak megkettőzhetjük, vagy elhagyhatjuk (egyszeresít), hanem olyan kettőzés is lehetséges, amely során a másik tag nem pont ugyanaz a hang, hanem egy azonos hangkategóriájú, másik hang is lehet! Ez addig folytatható, amíg a nyelv engedi: SzáRNy -> SzeReLem így alakul például amiatt, hogy az “R” hangot, egy azonos kategóriába tartozó “L” hang “kettőzi” meg, illetve kiegészül egy kiejtést segítő magánhangzóval!

Azt is fontos látnunk, hogy a szógyökökben általában nem csak a pozitív, vagy a negatív - hanem egyszerre a teljes jelentéskör megfogalmazódik! Ezért van, hogy például a Boszorka szóból a “Bosz” szógyök egyaránt rokonítható a “Bősz” és a

Bó, Bős(-éges) szavakkal, de a Bosszú-val közös szógyökkel is! A szó etekintetben nem annyira gonosz személyt, hanem inkább viharos, bős és bőséget is jelent, ami óvatosságra int, veszélyt jelez - de nem feltétlen eredendő gonoszság miatt, hanem azért, mert esetleg könnyen abba fordulhat a jelentés. Hasonló példa lehet még az “öl”, illetve “él” szavak is, melyek egymás ellenpárjának tűnnek - sőt kétszeresen is ellenpárnak tűnnek, mert az egyik esetben az igei, a másik esetben pont a névszói (anyai öl) jelentés a pozitív. Itt azzal állunk szemben, hogy az egész életet, kezdettől a végig egy értelmezési keretben képes a nyelv megjeleníteni és használni.

Mássalhangzó csoportok “hangkategóriák” és átjárások szerint

Mint azt említettük, a magánhangzókat lényegében elvethetjük, hozzáadhatjuk, cserélhetjük szabadon és a mássalhangzók adják meg a csontszerkezetét a szónak. A mássalhangzók változtatgatásával és kereshetjük az értelmükben hasonló szavakat, azonban ekkor csak a mássalhangzók csoportjait képző “hangkategóriák” szerint érdemes elvégeznünk az átalakításokat.

Ezen hangkategóriák tehát:

1. (B - P) - (V - F): “Pöfögős” hangkategória (A)
2. D - T - Ty: “Felpattanós” hangkategória (B)
3. J - R - L - Ly - “Nyelvmozgós” hangkategória
4. (K - H) - (G - Gy) - (Dzs): “Köhögős” hangkategória (C)(D)
5. N - M - Ny: “Letapadós” hangkategória (orrhangok) (E)
6. (S - Sz - Z - Zs) - (Cs - C): “Sziszegős” hangkategória (F)
7. X - Y - Q - W: “Idegen” hangkategória (G)

Megjegyzések / átjárások:

- (A) Itt (és később) zárójellel alcsoportokat jelzünk, mert láthatóan a hangképzés csak közeli rokon a két alcsoport között. A V-F alcsoport szinte magánhangzóként is viselkedni képes!
- (B) Látható, hogy a “Ty” hang, a “Gy” segítségével át tud vezetni a kategóriákon!
- (C) A Dzs-n keresztül a D és Zs hangkategóriák felé lehet átjárás!
- (D) Itt a “Gy”-hez el lehet jutni a G felől, de a Dzs miatt a Zs-S-Cs felől és a “D+j” miatt még J felől is - átjárási pontként!
- (E) Itt kategória-átjárást lehetséges: N-D, M-B (orrbefogva)
- (F) Itt az első és második alkategóriát megint az választja szét, hogy “magánhangzóként” hallatható-e folyatólágosan!

- (G) Ezek külföldi forrásból érkezettek, ezért az adott szó kiejtése szerinti egyéb kategóriába esővel kell hasonlítani!

Hangzási harmónia és egyéb érdekes nyelvi jelenségek

A Magyar nyelv természetesen nagyon sok egyéb jól és kevésbé ismert érdekes tulajdonsággal rendelkezik. Ezek teljes számbavétele erősen meghaladná könyvünk terjedelmét, azonban mindenkit arra biztatunk, hogy a leírt kiindulási alapok mentén, józan és önmérséklettel is átitatott gondolkozással csodálkozzon rá ezen jelenségekre.

Az is megjegyzendő, hogy a könyv jellegéből adódóan eddig főként a nyelv archaikus rétegeit vettük górcső alá. A fent leírt tartalmak kiegészítéseként itt most néhány további jelenséget ismertetünk.

Az első ilyen jelenség, a nyelvbe kódolt **hangzási harmónia**, ami elsősorban a magánhangzók megválasztásakor látható, de más módon is megjelenik. Nyelvünk oly okosan van megalkotva, hogy az egyes szavak kiejtése a lehető legkönnyebben történjék, eleve megfelelő ritmika és hangzás mellett.

Pontosan ezen okból jellemző, hogy egy-egy szó végződése a magas és mély hangrend szerint illeszkedik a szó végéhez (erővEl, kapávAl), de ugyan ezen kiváltó okból kerül a nyelv a Szlávós mássalhangzó torlódás jelenségét is.

Ne felejtsük el, hogy az igen érdekes mély jelentéstartalom mellett a szavaink és nyelvünk az érzelem, hangulat és ritmika kifejezésére is igen alkalmasak, illetve ezen elemek a nyelv megmaradásában is sokat segíthetnek azáltal, hogy nehezítik a rossz ejtémódokat!

A magánhangzók kategóriái tehát:

- **Mély (MÉ):** a, á, o, ó, u, ú
- **Magas (MA):** i, í, e, é, ö, ő, ü, ű

Ahol természetesen a nyelv megkülönbözteti a **hosszú(H)** és **rövid(R)** **magánhangzó** jelleget is.

Az, hogy a magánhangzó főként a **hangulat, az érzés lefestésére**, a jelentés ilyen értelmű finomítására szolgál a szavainkban, tehát jól látható okból ésszerű választás! Azt is láttuk, hogy a szavaink fő jelentéstani vázát a mássalhangzók adják meg, de a magánhangzók töltik meg érzellemmel és gazdagítják hangulat szerint - például így a nyelv képes hosszúságot (lásd itt az Ű végződés) képezni a hossz szóból és magas-mély hangfestéssel, illetve az egyes hangok szerinti, további szép, cirkományos és szinte festmény jellegű érzékletességgel!

A mássalhangzók jelentésformáló alapszerepének ellenére azonban vannak olyan helyzetek, amikor **magánhangzónak is jelentéstani főszerep jut**. Ezért a magánhangzók önálló értelmezéséhez segítséget ad nekünk pl. a **csak-magánhangzó toldalékok és csak-magánhangzó szavak** vizsgálata.

Csak-magánhangzó szavak pl.:

- Ő: Helytől független utalás **valakire** (MA) (H)
- A: Helytől független utalás **valamire** (MÉ) (R)
- Ó: **Régi**, távoli, **szakrális** (sokszor a szóval összeolvadva, pl.: ókeresztény, ókor) (MÉ) (H)
- E: **Megmutathatóan közeli**, kézzelfogható (lásd pl.: “e kard”, “e korok” vagy “eme íj”) (MA) (R)

Arra is érdemes figyelmesnek lennünk, hogy a magas és a mély, illetve a hosszú és rövid **mind a négy lehetséges kombinációja** megjelent. Tehát képes volt a nyelv a jól érzékelhető és elkülöníthető hangzati érzeteket felhasználni az egyszótagú, csak-magánhangzó szavak megalkotásakor, amely szavak így tehát magukban, mássalhangzói váz nélkül is jól érzékelhetők!

Az is látszik, hogy a **mély (MÉ)** itt tényleg egyfajta mélységet jelent! Például ezért az “ó” esetén a régi, szakrális jelentéstartalom tényleg jelent egyfajta szinte szellemi mélységet, melyet szinte hallani lehet, ha valaki ezt a szót hallatja és az “a-az” esetén is megjelenik a mélység a **magas (MA)** “e-ez, ő” ellenében, mert határozatlanságot fejezünk ki, Ami és Amely így tehát az absztrakció, a nem-kézzelfogható felé visz minket.

A hosszú-rövid (H)(R) érzettel is ugyanígy játszhatunk.

Csak-magánhangzó toldalékok pl.:

- -ó, -ő, (-ű): “ő, akiről a szó szól”. (lásd pl.: megalkuvÓ, alakoskodÓ, seperÓ, seprű, eső, kezdő). Úgy kell érteni: “ő aki megalkuvik”, “ő aki es-ik”, stb!
- -u, (-ű): Tulajdonlás, tulajdonság. (lásd pl. árU, fehérvárU, jelzésű)
- -i: innen jövő, idevaló, ehhez tartozó (lásd pl. fehérvárI, CsokonaI, NagyszombatI, HúsvétI, többI)
- stb.

Itt nyilván figyelembe kell vennünk viszont, hogy a toldalék képzésekor már egy teljes, megadott hangrendben álló szó mögé kellett azt tennünk, így a mély-magas megfelelés miatt kevesebb szabadság áll rendelkezésre a hang felhasználásakor ezért például az “-ó” és “-ő” rokoníthatóvá lesz az “ő” egy-magánhangzós szónak megfelelő jelentéssel annak ellenére, hogy az egyik magas, a másik mély hangnemű.

Talán ezen a ponton érdemes említeni, hogy a “-u” **végződés hajlamos az “elhagyódásra”**, tehát mint érdekesség említhető, hogy a régebbi Magyar beszéd kimutathatóan sokkal többször élt az ilyen végződéssel. Emellett némely **magánhangzó és mássalhangzó között is fennáll egy rokonsági viszony!**

Az “i” és a “j” hangok között csak a vak nem vesz észre egy bizonyos fokú testvériséget, de hasonlóan mondható az is, hogy az “u” és a “v” hangok között is van egy (másféle) közösség. Például az “alVás” szavunk -V módon történő toldalékolása a régebbi, ősi “alUVás” alakot őrzi, amelynél a ma rejtett, korábbi “-u” végződés más “V” hanggal toldalékolt esetekben is sokszor kimutatható.

Ezen a ponton már óvatosan szabad csak a nyelvhez nyúlni, mert több késői jelenség is beférkőzhet az elemzésünk közé, ezért sokan inkább csak a korok és az idő formáló hatásának jobban ellenálló mássalhangzós szerkezetet és alap jelentéstant hasonlítják csupán. Ez persze érthető is - főként ha egy ókori szóhasonlítást végzünk - de fontos említeni, hogy a nyelv kifejező ereje nem áll meg ezen a ponton, többet is tud!

A szavaink értelmezéséhez, illetve ókori, ősi más nyelvek szavainak eredeti jelentéstartalmi hasonításához általában véve sokkal jobban és sokkal többször juthatunk el a mássalhangzó kategóriák mentén történő “nyelvpörgetéssel”, de úgy véljük ez a kitérő is elég fontos ahhoz, hogy szinte egy külön fejezetet szánjunk rá.

Bár látszólag részletekről, érzetokról és a jelentés finomításáról van szó, ami nélkül is érthető a legtöbb szavunk - főleg ha a szöveg környezetében nézzük - az itt leírtak alapján könnyebben érthető például az **Itt-Ott**, vagy az **Ide-Oda** pontos jelentése és más szavak egyes jelentéseinek a különbözősége!

Most, hogy láttuk a mássalhangzó hangkategóriáknál, hogy a “d” és a “t” egy hangkategóriában állnak, emellett pedig láttuk továbbá ezen fejezetben, hogy a magas-mély magánhangzó hangzásilag jól elkülönülő jellemzőit miként képes a nyelv használni rögtön meglátjuk azt is, hogy az itt és az ide miként kapcsolódik össze a fő jelentését nézve és miként képezheti az itt-ott a közeli és távoli jelentést a magas és mély magánhangzó használatával.

A nyelvünk további archaikus és a hangképzés rendjébe illeszkedő, máig megmaradt ritka eleme még az is, hogy szókezdetben a “h-” mássalhangzó néha a jelentés megváltoztatása nélkül hozzátehető az alapszóhoz, mint például az **“ajjaj-Hajjaj”** páros esetén. Ez ma már csak szórványos, tényleg ritka esetekben használatos a mai nyelvünkben, de józan ésszel látható, érezhető és érzékelhető, hogy ilyenkor szinte a “h” hangot ki se mondjuk, alig ejtjük ki. Amikor erről a hangzati jelenségről szólunk, megint csak távolodunk a nagy általánosságban és minden esetben szépen használható “nyelvpörgetési” módszerektől, de néhány ilyen kivételes és érdekes jelenséget is be kell mutatnunk, mert ezek mentén például olyan rokonítások is egyértelművé válnak, mint a bizonyos Szláv nyelvekben az eső szóra használt “kise”. Ugyanis a h-k hangkategóriás egyezés mellett a “H-” kezdet elhagyása, vagy hozzáadása már összekapcsolja a Magyar eső szóval a megfelelő Szláv szót is, ezáltal megtalálva annak egy forrását.

Az itt leírt további érdekességek bemutatása után a továbbiakban az egyes elméleti elemeknek, a gyakorlati példákon keresztül történő használatának mu-

tatjuk meg néhány lehetőségét - főként a mássalhangzó alapkategóriás és alapjelentéstani egyezési elemzés segítségével. Ez az elemzési mód azért is kiemelt fontosságú, mert mind a Magyar-Magyar szóegyezések, mind pedig a Magyar-más nyelvek szóegyezéseinek tartalmi megértésére is használható! Tehát nem csupán azt érthetjük meg az eddig leírtak segítségével, hogy a szálló és a száll között miért és milyen a kapcsolat, de még olyan jellegű “sejtésekbe” is bocsátkozhatunk, hogy a “Selo” elnevezés a falu esetén bizonyos környező nyelvekben szintén a “szálló” egy formája, vagy akár a “kulo/kula=vár” szó esetén az első szógyök a Magyarban is ugyan azt a fogalmi egységet takaró “k-” kezdet, amely “kő” jelentésű. Érdemes továbbá nyelvtani sajátosságokra figyelni az ismert nyelvi jelenségek körében is mint például a ragozó szóalkotás, vagy az a jelenség, hogy a Magyar és a rokon nyelvekben nincs nyelvi “nem”, nem különböztetjük meg az igét az alapján, hogy vajon ki végzi azt a bizonyos cselekedetet, hiszen a hatás nem ennek a függvénye. Egy mozgásban lévő, lovas nemzetnél ez ésszerű is, mert hiszen nem csak a női harcosok kirívóbb jelensége ismert az ókori történetírók szerint, hanem a józan ész is mutatja, hogy egy mozgó nép esetén mindenkor és mindenki ki kell vegye a részét a teendőkből. Szintén ilyen nyelvi jelenség még többek között az a fajta pajkosság, ami olyan szójátékokhoz, jelentéspárok egymás mellé írásához vezet, mint a “mennység”, “csillogó fény”, vagy a “tüzes láng”. Némely esetben, archaikus szavaknál (mint pl.: Mi atyánk, ki vagy a “mennység”-ben - lásd korai leírások) ennek talán a hangulati és művészi szerepen túl az is a célja lehetett, hogy a jelentést kétszeresen is megőrizze, annak is érthetővé tegye, aki egy tájsházában csak az egyik oldalát ismeri a fogalomnak.

Az egyes szójelentési egyezések pontossága általában magasabb ha azt korai (pl. ókori) vagy a rokon nyelvek esetén vizsgáljuk, de a hangtani alapvető szabályosságok valamilyen szinten a nem-rokon nyelvekben is megjelenhetnek, szinte egyfajta emberiség szempontjából közös rendszerre is utalnak, amely rendszer biológiai, hangképzési és fizikai sajátosságokon, illetve a nyelvi ésszerűségeen alapulva képezheti a kimondott szó jelentésének a megértését.

“Nyelvporgetési” példák

Az eddig leírt elméleti ismeretek akkor válnak élő tudássá, ha mindezen ismereteket alkalmazzuk is. Ez azért is fontos, mert a szabályok és jellegzetességek csak így épülnek be a tudatunkba és akkor vagyunk csak képesek élni a nyelvünk lehetőségeivel, ha szokásunkká válik egy-egy szó kimondásakor a nyelv mélyebb tartalmára való “ráébredés”.

Amikor jól alkalmazzuk a fentieket, akkor folyamatos “megvilágosodás” jellegű érzésben lesz részünk, miközben a nyelvet használjuk és akkor járunk el helyesen, ha ez automatikusan történik, nem pedig erőltetve.

A gyakorlatozás a fentiek mellett azért is fontos, mert bár a leginkább célravezető jelenségeket itt ismertettük, de vannak más szabályosságok, illetve jelenségek. Az itt leírtak sem feltétlenül kőbe véssett törvények, hanem sokkal inkább a

gondolkozásunk vezérfonalát mutató példák.

Ez a fejezet azért áll itt, hogy lássuk: A Magyar nyelven erőlködéstől mentesen és élő módon érdemes rácsodálkoznunk a mélyebb jelentésekre és a szavaink közötti jelentési kapcsolatok hálóiira - így a világot és a mindenséget is jobban megismerve. Ne akarjunk minden egyes kimondott szót szétszedni, hanem hagyjuk hogy magunktól eszméljünk rá ezen felismerésekre miközben beszélünk.

Amikor írásban és nem a kimondott beszédben akarjuk elemezni a szavakat (már célzott módon), akkor ellenben jól járunk el akkor, ha eleve azt az írásmódot használjuk, amelyben minden magánhangzót kicsi és minden mássalhangzót nagybetűvel írunk ki! A dupla betűket akár ligatúra-szerű módon, egymásra írva is jelölhetjük, hogy tudjuk: egyetlen egységet képeznek ilyen esetekben. Ezt gépirás esetén egyszerűen úgy lehet helyettesíteni, hogy csak egy betűt írunk le.

Összefoglalva: beszéd közben hagyjuk magunkat rácsodálkozni a nyelvre!

Felhő, eső, csepp

Először egyszerűbb szavakkal kezdünk, bemelegítésként tehát vegyünk néhány időjárással kapcsolatos példát. A felhő szavunk hallatára a legtöbben csak legyintünk és "értjük", hogy miről van szó, ám tényleg értjük-e, hogy ez maga a FEL-HŐ? Tudatosul-e amikor kimondjuk?

Korábban ez a falusi kultúra ismert részét képezte, de oly sok vizzály és a modern történelem hatására a legtöbben elszoktunk attól, hogy a szó kimondása közben rácsodálkozzunk a nyelv mély valóságismeretére, pedig a legtöbb más nyelv nem tud ilyet, ott ez csupán egy szó és már régen elveszett a hasonló jellegű eredeti jelentés-forrás.

Szokjunk hozzá, hogy a Magyar nyelven ez a jelentés-forrás nem veszett el és nem is kell olyan sokáig keresgélnünk!

Fontos látnunk, hogy nem csak eleve összetett és fél-összetett szavak esetén működik a nyelv logikája, de olyan esetekben is, amit egyben olvashatunk sajnos, oszthatatlan egységként a szó-tárakban.

Ebben az esetben nem csak az a csoda, hogy a szó-tár szónak is van még jelentése, mert a dictionary szó esetén az angolok is el tudnak jutni egy latin jelentés-forráshoz ahol a szavuk kialakult erre a jelentésre, de a legnagyobb csoda, hogy Magyarul általában minden különálló rész érthető szinte a legtöbb esetben a napi Magyar nyelvhasználat szerint nézve is! Mindenki érti mit jelent a "szó" és mit jelent a "tár", ez végett pedig, hogy a jelentéseket megértsük akár itt, akár a fel-hő szó esetén, nem kell több, mint egy juhász nyelvismerete!

Az esŐ szavunk esetén is eljuthatunk addig a jelentéstartalomig, mely szerint "Ő az aki esik", "ő es". Ezen a ponton azonban már kezdjük elhagyni az összetett szavak világát és azt is észrevehetjük, hogy mit is jelent tulajdonképp ez az

eSó? Az “s” hangot hosszan mondva ugyanis ahhoz az érzethez jutunk, amit a “Sebesen Suhan a Szél s eSik” szójátékkal is érzékeltetni tudunk: a Süvítő jellegű mozgásra lelünk!

Ebből láthatjuk, hogy az “S” hangnak tehát van egy ilyen süvítő mozgás, esés jelentése amit szinte a hang kimondásával egy időben azonnali képként jelenítünk meg a fejünkben.

Ha felfigyelünk rá, akkor látható, hogy a Szél is egy ilyen Szűrős mozgása magának a levegőnek bár itt már nem egyazon hangot, hanem már egész hangkategóriát kell látnunk a jelentéstartalom mögött!

Keressünk csak hasonlóan kezdődő szavakat az egyszerűség kedvéért: Zuhan, eSó, Csepp, Szűr, Só, csúcs, Szemcse, Semmi, Se, Suhan, Zuhog, stb.

Aki esetleg nem tudja megfogalmazni, az is érzi, hogy van egyfajta kapcsolat a szavak közt: érzi, mert amikor kimondja a hangzás segít! A nyelvünk nem véletlen megegyezéseken, hanem úgy építkezik, hogy a szó kimondása során, a hangképzés természeti törvényei miatt szinte képes-beszéd szerű tudat-kép jelenjen meg, ami hordozza a jelentést!

Láthatjuk azt is, hogy nem csak egyetlen jelentést, hanem néha egy jelentéscsoportot is tetten érhetünk: Az ‘S’ hang egyaránt képes a suhanó, leeső mozgásra és a szűrős csúcsos tárgyra, vagy savas, sós (szintén szűrősnak is mondható) érzést is megjeleníteni ezen képes beszéddel a fejünkben.

Amikor az eső leCsap és az eső-Cseppek, szinte Csobogva szétkenődnek akkor is látjuk a nyelv erejének ezt a fajta megnyilvánulását.

A csepp szó vizsgálatával továbbá megkezdhetjük a korábban említett egyéb szabályosságok és jelenségek mentén történő szó-keresést is:

CsePp / CsöPp

CsaP

SeB

csip-csup

Szép

stb.

Itt rögtön azt is tetten érhetjük, hogy az egyes szavak illetén csoportosításával lesznek olyan párok, amelyek jelentéstartalma egy bizonyos fogalom mentén közvetlenül, mások viszont nem rögtön közvetlenül, hanem egy más rokon szó egy másik továbbvitt jelentése által kapcsolódnak hangalakilag és írásmódban egymáshoz.

A csepp és a csap szavak a “becsapódás” jelentéstani jelleg miatt találhatnak egymásra és azzal jutunk el a könnyen látható kapcsolathoz, miszerint a magánhangzókat lényegében tetszésünk szerint csereberélni tudjuk. Ez vezet egyébként a csak magánhangzóban eltérő, de azonos jelentésű alakok megjelenéséhez is, de a jelentési hasonlósághoz is.

A CsaP szót tovább vizsgálva viszont máris a “SeB” kerül elő, ami itt egy ok-okozati láncolat miatt és az “S” alaphang jellege miatt is igen könnyen előkerül többek között. Arról nem is beszélve, hogy aki “sebes” az ebből kifolyólag “csöpögteti” a vérét is, kivéve akkor, ha egy sebes vágтарól van szó, amikor a sebesség azért jelenik meg, mert semmire sem ügyelve, akár sebbel-lobbal és tűzőn-vízen keresztül kell gyorsan célba érni akár a sérülések megszerzésén át is!

A csepp szó azonban egyben kicsiséget is kifejez úgy mint csepp a tengerben. Ugyan ezt láthatjuk akkor is, amikor valaki csip-csup, azaz aprócska ügyekkel foglalkozik.

A csepp mindezekon felül egy kecses és szép alakot is kifejez. Az alakiség jelentésének ez a formavilága rokonítható talán még a SzéP szóval is, amelyhez a Cs-Sz hangkategória-váltással jutunk.

Amit kapunk az egy szó-háló amely a szabályok mentén bontakozik ki. Ez a szó-háló azonban akkor érthető és érezhető át, ha nem csak vakon alkalmazzuk a szabályosságokat és a hangváltásokat, hanem ha a szabályokkal és az értelmünkkel egyszerre dolgozunk. Ne úgy tekintsünk a nyelvre, hogy a “SeB” és a “SzéP” ugyan annyira lenne rokon, mint a “Seb” és a “Csap”, mert a jelentések ismerőiként és Magyarként az ilyen elemzésben egyértelmű kell legyen, hogy mely szavak kapcsolódnak közvetlenül és melyek egy másik kapcsolaton keresztül - illetve mely kapcsolat mennyire erős, mi okból áll meg.

Fontos továbbá, hogy ahol lehet elsősorban ne a ragozott alakot próbáljuk hasonlítani a mássalhangzók és magánhangzók váltásával. Nem ildomos tehát a “szebb” szóhoz jutni a “szép” helyett, mert a ragozás és a szótövek, szógyökök elemzése között szintbeli eltérések lehetnek annak ellenére is, hogy vannak esetek, amikor az ilyen vizsgálat is célravezető lehet - például akkor, ha azt akarjuk megérteni, hogy egy bizonyos ragozási szabály miért is alakult ki a nyelvben és ez miként rokonítható a szótó-kapcsolati szabályosságok, vagy mélyebb szabályok rendszeréhez.

Az utolsó komolyabb hivatalos Magyar szó-tár, szógyűjtemény, amely tartalmazza az ilyen irányú jelentéstani boncolgatásokat is, a Fogarasi-Czuczor féle Magyar szótár volt egyébként. Ezt sajnos már a legtöbb esetben az ilyen nyelvi mélységek elhagyása követte csak.

Amikor a szavakat a kezdő mássalhangzó szerint rokonítottuk fentebb, akkor egyébként ugyan ezen rendszert használtuk, mint a csepp szó elemzésénél, azonban sokszor nehézséget jelenthet megtalálni az egyes “szógyököket” a szavak szintjén. Amikor nem sikerül ezeket a kisebb képleteket jól elhatárolni, segítségünkre lehet ha csak a szavak legelejére koncentrálunk, mert a leghangsúlyosabb jelentés általában pont itt található meg! Azt is láttuk, hogy ezt nem igazán befolyásolják az első szógyököt formáló mássalhangzó előtt álló esetleges magánhangzók sem.

Lop, meglovasít, rabol, vágta, sebes, meglép

A fentiek után nyergeljünk át (szó szerint) egy más téma elemzésére! Tegyük fel a kérdést, hogy honnan ered a “lop” szavunk? Az L-P gyök alapján máris eljuthatunk a “lép” (mint lépés) jelentéstartalmához is, ami elsőre esetleg nem tűnik a lopással összekapcsolhatónak. Azonban nem-e mondjuk azt is, hogy “meglép” vele amikor lopásról esik igazából szó? Vizsgáljuk meg a hangkategóriákat, hogy miből is tudunk gazdálkodni.

J - R - L - Ly - "Nyelvmozgós" hangkategória
(B - P) - (V - F): "Pöfögős" hangkategória (A)

Itt elsőként fel is tűnhet nekünk egy másik szavunkkal való kapcsolat: a “RaB” szótóvel, ami a “RaB-lás” szóban is megjelenik. Ugyanis a B-P egy hangkategórián belül még az alkategóriában is egyezik, az R-L közelsége pedig szintén közismert dolog.

Itt rögtön az is látható, hogy a magánhangzók lényegében tetszőleges, a más-salhangzóknál pedig azok hangkategória-csoport szerinti cseréi igen könnyen vezethetnek hasonló jelentéstartalmú szótövekhez, így pedig az eredeti szavunkkal kapcsolatos jelentéseket is könnyebben meg tudjuk érteni ha a nyelvünket használjuk. Ezen módszer mentén kapjuk az egyesek által “szóbokrok” nevezett jelentésanalízis közel egyező, vagy összefüggő ejtésű jelenségeket.

Fontos, hogy itt (legalábbis az iskolában tanított) ragozott alakok megjelenése általában mindig hibaként értendő! Ezt a technikát mint azt majd többször is jelezzük, mindig igyekezzünk egy alapgyök és egy másik szó, vagy alapgyök rokonítására és levezetésére használni!

Mégis van további jelentésbeli kapcsolati szál az ilyen egyenes nyelvpörgetési szóegyezéseken kívül is! Feltűnhet ugyanis, hogy a “lop” szóban megjelenik a “ló”. Ez elsőre meglehetősen és egy hamis iránynak tűnhetne, ha nem ismernénk a lopás egy megint másik rokon értelmű kifejezését: meglovasít. Ez a hosszabb alak egy az egyben és igen egyértelműen tartalmazza a “ló” szavunkat és ha belegondolunk: igen javasolt lehetett vagy eleve lovakkal menni lopni, vagy eleve lovakat elhajtani - de ami talán a legfontosabb: a lopás minden esetben az adott javak mozgásával jár együtt. Tehát a meglovasít azt is jelentheti, hogy akár a ló, mostantól az adott meglovasított tárgynak is “lába kelt”.

Nem véletlen az sem ahogy ezt a kis hangulatfestő kifejezést itt külön megjelenítettük, hiszen így válik egyre világosabbá a lop-lép-meglovasít-“lába kél” szóhasználatok közötti kapcsolat!

De nem-e “halljuk” ezt mindenféle elemzés nélkül is? Nem-e érezzük? Amikor kimondjuk a szót, hogy “lop”, szinte látjuk magunk előtt a kart amely “besöpri” a “szajrét” és maga felé húzza. Ezt nem csak azért érezzük így, mert megtanultuk mit jelent maga a szó, hanem egyszerűen ilyen mentális érzetet kelt egy egészséges emberben amikor magát a szót kiejti. A nyelvünk lényegében pontosan így, ezen mozdulatsort hajtja végre, amit a kéznek képzeltünk most el! Ezen a

ponton tudatosítanunk kell magunkban azt is, hogy szinte az összes szavunk “hangulatfestő” és igen nagy mértékben érezteti a jelentését a hangzáson keresztül is. Akkor is, amely szavak esetén ezt éppen kevésbé - vagy nem tanítják!

Az egyes hangok ejtése mindig egy érzettel jár ugyanis együtt és ha nem is minden példa tökéletes, de a nyelv erre akkor nagyon sokat hagyatkozik. A rabol esetén ez talán még nyilvánvalóbb: ott ugyanis az “r” hang eleve az “eRő” megjelenítése. Ezt a hangot ejtve is könnyen érezheti bárki, hogy nem véletlenül jelenik meg az erő szóban! Azt is megtudhattuk tehát, hogy mi a különbség aközött aki “csak” lopni jár és aki szó szerint már rabolni jár: erő alkalmazása nélkül, vagy nagyon finom módon is lehet lopni, de a rablók igazi haramiák, akik talán sokszor még gyilkosságra is vetemednek. Persze a nyelv is jól mutatja, hogy a két fogalom között csak egy egészen kicsi, vékony árnyalatnyi különbség áll fent, de eleve “RaB” csak akkor lehet valaki, ha őt rablók rabolták el - ez erőszak nélkül nemigen lehetséges.

Ha még mindig nem hinnék a “rabló” szavunk erőszakosabb hangzásában, akkor érdemes figyelni hasonló szavainkra (pl. robbanás, roppanás).

De megjelent tehát a ló, az erő is ezen szavainkban. A lovas kultúránk hagyatéka azonban nem csak itt, hanem megszámlálhatatlan ponton érhető tetten: ilyen például a “vágta” szó (nyilvánvalóan), de a “sebes” szó is (kevésbé nyilvánvalóan). A vágtaéskor szinte érezzük mi történik: olyan gyorsan vágatunk a mezőn, hogy a ló patája szinte “vágtazza” ki a földdarabokat abból. Ha sebesen vágtaztunk, akkor pedig könnyen meglehet, hogy a végén szó szerint kezelhetjük a szegény ló sebeit.

Ige, Igen, Ég, Akar, ak-, -ik, Isten, Sátán, Igaz, Gaz

TODO: kapcsolat az akar, ak-, -ik konstrukciókkal TODO: kapcsolat az ég szóval (lángolás, illetve égbolt/mennybolt) TODO: Az ige, vagy íge meg is képes ígézni. Beszéddel való cselekvés, varázs-ige, örök élet igéi stb. . .

TODO: iSTeN - STN

öSTen Ős-Ten(ger) Ős-Tan Ős-Dun(a) Es-Ten IsTyen iCsTeN ŐCsTeN STN SzDM (saddam???) őSTény

TODO: érdekesség: megjelenik a SáTán is - habár nem magánhangzóval kezdődik (mint Isten) és a hang is másként szerepel. Lásd Igaz és Gaz ellentéte is teljesen hasonló lehet. Persze az Igaz lebontható úgy, hogy “éG-aZ”, “éG-eS”, pontosabban “éGieS”! Érdemes továbbá figyelni a Gaz-dag szóra is, illetve a “Gazda” szóra is. Furcsa, hogy ide is eljuthatunk a logikai fonal mentén.

Élet, állat, állapot, alvás, világ, mindenség stb.

TODO: Élet TODO: él-al. A mély hangrend szerepe itt is fontos! TODO: állat / állapot: nyelvújítási szó, korábban mindkettő “állat” volt TODO: aluvás: al-usz-ik: al (lent) + u (al-sággal rendelkező lásd magánhangzók) + ik (ige / tesz) TODO: világ: világ-os, azaz minden ami látható TODO: mindenség: szó szerint “minden” - vö.: univerzum eredeti jelentése, ami “egység”, amiből “egy van” TODO: MaGyaR, MaG, stb. TODO: BoSzoRKáNy TODO: VaLLás

Szer, szeretet, szerelem, szolgálat, szorgalom, szolgalom, szertartás, szerkeszt, szerkezet, szerev

TODO: Szer alapgyök, SZ-R: szakrális szövetség, vérszerződés, ópusztaszer

TODO: Szol-gálni = Szer-ben állni

TODO: Etruszk SeRVius, latin-angol serve, népnév: Szerb, Szláv (lásd De Administrando Imperio - de ezek szerint ez Magyar szógyök!) TODO: Ehhez kapcsolódóan - szolgálat = service (több nyelven átívelő kapcsolat) TODO: Szereda/Szerda/Szrijeda = a szer napja?

TODO: Szerkeszt = erős szövetségként egybe szerkeszt valamit mint egy szövetség. Szerkesztmény vö. alkotmány pl.

TODO: Szorgalmas vagy szolgalmas?

TODO: Szerezni ezáltal úgy is lehet, hogy szerbe van foglalva mit kapunk, tehát jogszerűen kapjuk. Zenét, vagy művet “szerezni” pedig talán egy szakrális szövetség a túlvilággal is eszerint!

Nemzet, nép család, gyerek, felnőtt

Néhány Bibliai-Magyar szóegyeztetés

TODO: kicsit kevésbé mély elemzés szükséges, szinte azonnal látható egyezés!

TODO - Bibliából: lángnyelvek ereszkedtek le rájuk és nyelveken kezdenek vala beszélni TODO - Bibliából: Ez az én testem...ez az én vérem... közben testvéri fogadási szertartást végez, melyben ő testvérünk, az atya a mi atyánk is! TODO: Megemlíteni az első példához tartozóan kik és mely népek vannak felsorolva - ne csodálkozzunk. TODO: Az említett Éli-Éli idézet

Néhány Külföldi-Magyar szóegyeztetés, némely történelmi és helynevek részleges elemzése

TODO: Itt át kellhet formázni talán, mert lassan kezd áttekinthetetlenné válni.

- SeLiTi ~ SzáLLíT (Szlávból: mozgatni, szállítani, migrálni)
- Selo ~ SzáLLó (Szlávból: falu)
- KuD ~ KúT (Sumerből: Kút)
- KaD ~ Köt(és) (Sumerből: összeilleszt, egybeszerkeszt)
- KâPi ~ KaP (Vogulból: fölkap)
- KaaPaa ~ KaP (Finnből: megfog)
- ReDiTi, ReDaTi ~ RenD-íT (Szlávból: rendbe tenni, sorba rendezni)
- ReDa ~ RenDa (Szlávból: rendőr)
- ReDaTeLJ ~ Rend-A-Telj (Szlávból: igazgató)
- RaDi ~ RenDezni (Szlávból: dolgozni)
- Sjeme ~ Szem (Szlávból: mag)
- SaBiR ~ Szabír-Csapir-csopór (Szlávból: gyűjtő) - csop szógyökből lásd csoport!
- SaBOR ~ CsoPoR(t) (Szlávból: parlament / gyűlés)
- SaBoRoVaTi ~ CsoPoRo+vati végződés (Szlávból: ülésezés ~ gyűlésen részt venni?)
- SaBRoN ~ CsoPRoN(-ított) (Szlávból: csoportosított)
- iDe, iDemo ~ iDe (Szlávból: jön, utazik)
- SiGuRNo ~ SziGoRú (Szlávból: biztos / úgy van)
- Jahne (Jahnye) ~ JuHNye / JuhNyáj? (Szlávból: bárány)
- Ištén ~ ISTen (Akkád: egy)
- še ~ eSz(-ik) (Sumér: eszik)
- štāru ~ SáToR (Akkád: sátor)
- SuoMi, SzáMi ~ SuMe(r) (Soumi: a finn nyelv / nép magának adott neve; Számi: A mások által Lapp-nevezetű nép magának adott neve)
- éLi ~ ÉL, éLő (Arámi: Isten) - lásd pl.: “Éli, éli”, Jézus utolsó könyörgése!
- Io ~ “Jó” (Görög: Istenői név) - valószínűleg a Boldogasszony, Szűz Mária rokonítás is helytálló (lásd holdsarló)
- ORion ~ RjN ~ Úr-Jön ? (Görög: lásd orion-öv)
- NiMRóD ~ NeMeRe(d), Nem-rótt, Nem-roth, Nem-mered (Történelmi személy)
- Ninnurta ~ NiMurta- Nemerde_{NiMrot}Nimrod? / esetleg: NiN-úr-da? (Sumér: Istenség)

- NaMiR ~ NeMeRe (Bosnyák: név)
- Itáliaiak ~ eToLiaiak ~ eTeLeiek (életadó viz, lásd: Atilla, Etelköz, Ital, Étel, stb.)
- GanyMEDes (Trójai herceg) ~ LycoMEDes (A Görög Syros szigetéről) ~ DioMEDes (Görög ~ Trója ostrománál) ~ Médea (Női név) ~ MÉD (nép, nemzet), a névrész forrása.
- Centaur ~ KNTR ~ KaNTáR, Kanta-úr (lásd: “kijegyeztette magát a Centaurusok; ezen bátor emberek ellen, kik legelőbb gyakorolván magokat a lóval való viadalban”)
- euFRáT(-esz) ~ BRT ~ BaRáT?

A vélt-valós egyezéseket sorolhatnánk napestig, de ezeket csupán azért szerepeltettük, hogy látszódjék: néha a szógyök egyezés még teljesen más jellegű nyelveknél is megmaradt (pl. szláv, latin, stb), a szógyök rendszerű, agglutináló és/vagy rokon nyelvek esetén pedig szinte azt lehet mondani, hogy minimális változásokkal ma is érthető egy kis gyakorlattal és elemző gondolkozással az “eredeti” jelentés. Itt nem véletlenül mutattunk meg szláv szavakat is, mert ott jól érzékeltetni lehet, hogy a Magyar nyelv rokoníthatósági terepétől tovább távolodva egyre inkább törekednünk kell a szó elején lévő szógyök kapcsolatok keresésére, hiszen ilyenkor már erős nyelvi torzulás érzékelhető, sőt sokszor olyat is tapasztalhatunk, hogy egy ragozott (pl. többes számú) szót használnak átvétel esetén az alapvető szójelentésre. Fontos még az elemzéseknel azt is figyelembe vennünk, hogy egy-egy elnevezés mögött vagy előtt nem-e szerepel ragadvány, így például adott idegen nyelvre vonatkozó (pl. görög, római, stb.) utólag hozzáadott végződés.

Azt a következtetést is levonhatjuk a fentiekből, hogy az indo-europid nyelvekkel ellentétben tehát a gyökrendszerben és ragozással működő, a korábban itt leírt hangtani szabályoknak megfelelőbb szervezésű nyelvek sokkal kevésbé változnak az idők folyamán - mondható: érzhetően kevésbé, mert szóátvételek esetén is látható, követhető marad az eredeti jelentés még az erős torzító hatások után is! A fentiek között azonban olyan példák is szerepelnek, melyek során látható közvetlen utalás is az elnevezések (pl. személy, nép- és helynevek) és származásuk között.

Vallásokról és hitről

A szent könyvek helyes olvasata

Meg kell nyilatkoznunk a szent könyvek, szövegek olvasásának módjáról. Sajnos ahogyan azt mondani szokás: a sátán is képes idézni a bibliából, de figyelniük kell arra, hogy ha Istennel keressük a kapcsolatot, akkor a vallásunk szent könyveit Isten szavaként értelmezzük, tudva azt, hogy ha valami rosszat olvasunk, akkor a hiba bennünk található! Nagyon fontos, hogy azt a bölcsességet keressük,

ami méltó ahhoz, hogy magának az Istennek a szájából is elhangozhassék. A szavakat sokféleképpen lehet értelmezni, de nekünk embereknek megadatott a tudás, hogy el tudjuk különíteni a jót és a rosszat – csak arra kell nagyon vigyázni, hogy az értelmezés során ne vigyük be a szöveg tiszta jelentésébe saját önzésünket! Amikor valamit önzéssel olvasunk, vagy tanulunk, amikor már célzottan keresünk a saját szájunk íze szerinti jelentéseket, akkor még a legszentebb könyvek tartalmát is félre tudjuk értelmezni!

Az Isten-tagadó lelkű ember így talán más módon fogja olvasni a leírtakat ha azokban a saját igazolását szeretné keresni. Ha valaki bűnben él és hinni szeretne, akkor esetleg a saját bűneit igazoló részleteket próbál majd belelátni a szövegbe. Ha valaki egy másik vallás szent könyvét olvassa, akkor könnyen beleeshet olyan hibába, ami miatt a másik vallást alacsonyabb rendűnek, hibásnak szeretné látni. Ha valaki radikális gondolatokat tesz magáévá, akkor akár gyilkosságra való felbújtást is képes lesz kiolvasni a szavakból.

Az Isten-tagadó emberek gyakran hangoztatják, hogy ezért veszélyesek a vallások. Ők azért mondják ezt, mert a világgépük alapján talán mindent relatívnak kezelnek. „Mi az igazság és mi a helyes viselkedés, ha nem egzakt definíció szerint ami egy vallási szent könyvben le van fektetve? Hogyan lehet akkor helyesen élni, ha nem egyféleképp értelmezhetjük a leírtakat?” - mondják ők és hasonlítják a vallási kereteket szinte már az emberi törvénykezéshez.

A hit és a vallás egyáltalán nem a szabályoknak való megfelelés kérdése, hanem a szeretet és a jóság tanítása. Figyeljük meg az emberi törvényeket és az emberi ítélkezést: Ki a bűnös és ki a tolvaj? Aki minden törvényt megtart, de teljes tudatában van annak, hogy „okoskodva”, a törvény betűjét szó szerint értelmezve kikerülhető a fenyítés és mégis önös okokból kifoszthat másokat – vagy a kisgyermek, akinek az anyukája nem mondta még el, hogy a boltban fizetni kell és azt hitte hazafelé menet betérve, hogy a csokoládét a polcra csak le kell venni? A törvény szerint lehet hogy csak a második a bűnös, de Isten nem egy kiértékelő lapon fogja a mennyek kapujában pontozni a teljesítményünket, hanem a lelkünkbe látva ismer minket színről-színre.

Itt az ideje a tudatunkba vésni, hogy a szent írásokat, könyveket nem olyan törvényként adta az úr, amilyen céllal a mi törvényeinket alkotjuk. Még akkor is tanításként, példaként és magyarázatként kell tekintenünk rá, ha első látásra törvényhez hasonlítanánk amit látunk. Ne is próbáljunk teljesen egyértelmű törvényt keresni, mert ezzel a módszerrel a lényegről feledkezünk meg! Egyszerű és pontos útmutatást olvashatunk és tanulhatunk a vallásunktól és Istentől – de aki nem szeretné meglátni, annak nehéz bármit is mindebből megértenie.

A bibliát, más vallások könyveit csak úgy olvashatjuk helyen, hogy magunkat kiüresítve, Isten igazi példázatait próbáljuk befogadni a szeretet és jóság keresésével – nincs más útja-módja!

A nagy vallások és azok viszonyai

A világmindenség egyetlen egységet képez, a kezdetek-kezdetén jelen lévő teremtető pedig egy és ugyanaz, bármilyen módon is tekintünk rá, mert közös és egy a teremtető Isten. Érdemes felhívni a figyelmet arra, hogy milyen tágas sajnós az, amit már csak az ember gondol hozzá a vallások tanításához. Példaként az „iszlám” (arabul al-iszlám) - „Isten akaratának való alávetés” és „muszlim” - „önmagát isten akaratának alávető”, „Buddha” - felemelkedett / megvilágosodott. Amikor hívőként az egymás szent szövegeit olvassuk, sajnós mai kontextusban olvassuk őket, így olyan tévedések és keveredések állnak elő, amiből az egyes vallások közötti konfliktusok fakadnak – holott az eredeti tartalom szerint és nyelvi jelentés szerint ilyenről szó sincs a legtöbb esetben! Ezek a félreértések egészen odáig is elmehetnek, mint az Isten neve: Ahogy Jézus hívta őt a kereszten „Éli-Éli”, amiben megjelennek a Magyar „él” és „élet” szavak, de az Arab „Allah” illetve az „al-” szókezdet is az al-iszlám kifejezésben. Aki felületesen ismeri a hit világát az hajlamos olyan dolgokat „hinni el”, hogy ezek a nevek annyira különböző entitásokat takarnak, hogy annyira különbözik az „Allah” szó például a keresztény „Isten” szótól, mint „Béla” barátunk „István” kollégánktól. Nem kell, hogy minden vallást és minden tanítást ismerjünk, hogy mindegyiket ugyan úgy szeressük, vagy valami vallásokon felül álló szuper-hittel rendelkezünk ahhoz, hogy mindezt lássuk. Vannak sem kell lennünk azzal kapcsolatban, hogy milyen hitnek, mi némely esetben a gyümölcse, de azzal ha mindezt tudjuk legalább esélyünk lesz mások megértésére és arra, hogy másoknak az örömhírt terjesszük. A keresztények is sokszor elfelejtik, hogy tényleg örömhír az, amit továbbadhatunk. Nekünk nem kell másokat megtérítenünk, hanem már akkor is boldogak lehetünk, ha sikerül másokkal megosztani az örömhírt. Az örömhírt, hogy Isten köztünk járt emberként személyesen példát mutatva és személyes tapasztalatokkal tudja milyen nehéz az élet!

Buddhizmus és egyéb keleti vallások

TODO: Buddhizmus és az univerzumból fentebb mondottak. Leírja a létezők és a teremtetés folyamatát, közös alapot biztosít a szeretettel és erkölcsökkel. A ponttá zsugorodás eszményét keresi, de ugyanabban a rendszerben és ugyanazzal a helyes és jó – helytelen és rossz rendszerben! Lélekvándorlás és reinkarnáció elvei sem feltétlen ütköznek más vallások elveivel. Ha elolvassuk mit tanítanak mindezekről a keleti vallások láthatjuk, hogy az ugyan abban az univerzumban meglévő elképzelésekről van szó, mint amiben a többi vallás elképzelései is mozognak! Ezekről a fogalmakról is nagyon torzult kép áll előttünk, melybe jelenkorunkat vetítjük: Nem tanította soha senki, hogy egy újjászületett például olyan közegbe születik, mint a föld és itt keletkezik újjá, hanem ezek példázatok, melyek segítettek a kor emberének megérteni a jelenséget. Ezek a példázatok még a ma emberének is segítenek megérteni azt, amiről szó van, mert hasonlatok, de itt sokkal több szabadságot is megenged ez a kérdéskör, ha az univerzumot egyben tekintjük! Ott világossá válik, hogy nincs „újjászületés” atekintetben,

hogy a létezők egyszer keletkeznek és mindörökké változatlanok, de az amit átélnek, amit közegüknek érzékelnek azáltal, hogy megteremtik igenis más lehet, változhat!

Természetvallások, törzsi vallások

TODO: Természetvallások, ausztrál bennszülöttek, ezoterikusnak tűnő, de régi törzsi vallások. Mind érzékelnek részeket a mindenség működéséből.

Materializmus mint vallás

TODO: a materializmus / „nem-hit” mint vallás – miért is tekintendő vallásnak?

A zsidó vallás

TODO: Zsidó vallás – Jézus szerepe, elkövetett bűnök, látszólagos módon el nem érhető helyes út, mely mégis teret ad a helyes útnak! A kiigazításra szorult vallás, mely helyesen követve továbbra is a jó szolgálja lehet – de nagyon veszélyes közegben létezik. Mindezt kifejezni!

Az iszlám

TODO: Allah - Éli - és egyéb korábbi nevek amik alapul szolgáltak.

Islám kozmológia: Igen lényeges annak felismerése, hogy egy adott dologgal nem csak a fizikai valója, de a korábban vele fizikailag és nem fizikailag kapcsolatba került dolgok is utaznak! Ebből fakad itt a “Halal” típusú ételkészítés és sok más szokás, illetve tiltás. A vallási “szabályokat” nem szabadna olyan szigorral venni, mint az az iszlám vallásra sajnos jellemző, de a mögöttes mondanivaló itt nagyon értékesnek tűnik. Ez ugyan az a gondolatmenet, ami alapján többet ér egy kézműves ital, mint az ezt elemezve, fizikailag molekulárisan teljesen megegyező pontossággal, de gyártási módszerrel előállított ital. Az ezoterikus és new-age jellegű szekták ezt különféle rejtett energiákkal, vagy rezgésekkel hoznák összefüggésbe, holott ez nem ilyen misztikus - vagy inkább még misztikusabb - ami csupán annyit jelent, hogy valamilyen módon a múlt a jelenbe tapodva megőrződik!

TODO: A vallás emberadta részeinek túlságos előtérbe hozásának és a “szolgálatnak” a problémái.

A nővel kapcsolatos bánásmód szomorú. Fontos, hogy különböző a nő és a férfi, de soha nem szabad ebből alá-fölérendeltséget kihozni, mert akkor elvetjük a nőiség vagy férfiasság értékeit valamely irányban. Etekintetben a vallás gyakorlásának a módjában biztos problémák vannak, amennyiben az bármely fél érzéseit sérti - nem feltétlenül a mélyebb rétegekben, de az is baj, ha az emberek dogmatikus saját nézeteiben.

Nagyon fontos azonban arra is tekintettel lennünk ezen vallás esetén, hogy helyesen olvassuk-e a szent könyveket. Nem az a legfontosabb ugyanis, hogy az eredeti nyelvén ismerjük a szövegeket, hanem az, hogy bármely szent irat esetén úgy kell azt olvasni, mint Isten, a teljes jóság, jóakarat és szeretet által írott mű. A “dzsihad” több jelentése közül így csakis a belső - önmagunk kísértései elleni - harcot érthetné bárki is, ahogy például “hitetlennek” se azt kellene tartania egy ilyen vallást követő embernek, aki más vallású, hanem azt, aki “Istenellenes”. Ez egy igen nagy és lényeges különbség, ami azért fontos, mert több szélsőség az ilyen értelmezési lehetőségek elferdítésére megy rá!

De a természetéről ismerszik meg a vallás sajnos: van ahol több az ember által írt és esetleg könnyen félreérthető tanítás, mint máshol . .

A kereszténység

Először is hívó, de más vallású emberek szemszögéből kell megvizsgáljuk a kereszténységet. Sok más vallás azért rökönyödik meg a kereszténység történetén, mert nem tudják elképzelni, hogy a teremtető Isten emberként megjelenhet a világban. Pedig az Isten mindenhatósága nem csorbul azzal semmit sem, hogy a mindenhatásnak mi a módja: ugyanis nem mindegy, hogy valaki csak feleletesen - felülről, a magas lóról - ismeri a földi élet viszonyosságait, vagy első kézből - saját tapasztalatból!

Örülnünk kell, hogy Isten mindenhatóként azt választotta, hogy a földön, emberként és első kézből, belső nézetből próbálja ki milyen az emberlét! Isten bár mindenható, de azt a “hatást” elérni, hogy pontosan ismerje az emberek viszonyosságait csak ezen a módon lehetséges. Minden más út esetén kevesebb tudáshoz juthatunk, ezért csecsemőtől a keresztthalálig kellett minden megkírtást és fájdalmat, az élet gyötrelmeit viselnie. Példát is ad emberségből, de nem csak a példa miatt jött, hanem még inkább a pontos megismerés miatt, illetve a halál eltörölése miatt.

Itt is tetten érhető, hogy Isten “mindenre képessége” nem feltétlen olyan módon jelenik meg ahogy azt sokan képzelik. Isten tényleg mindenható a halál és a bűnök eltörlésében, de ez sem személytelenül, harmadik nézőpontból, hanem közvetlenül történik. A halál árnyékát is csak úgy lehet elpusztítani, hogy maga a teremtető keresztül próbál haladni a halálon és ne feledjük el, hogy “leszáll a poklokra” is az evangélium szövege szerint, mielőtt felszállt volna a mennyekbe és mielőtt feltámadott volna a halálból maga az Isten. Biztosak lehetünk: ott is valamely teendő miatt jelent meg közvetlenül, sőt talán embert is felszabadított a poklok alól az új tapasztalatok után?

TODO: A “térítés” nem kötelező - de az örömhírt továbbadni igen!

TODO: Sajnos sokan félreértik és felületesen ismerik . . . Az örömhír nagysága sokkal fontosabb bárminél. Ezt rendesen ki kellene fejteni!

A mennyország, pokol és a tisztítótűz

TODO: A buddhizmus és a kereszténység látszólag különböző látásmódja.

TODO: A földi értékekhez ragaszkodás nem enged át a mennyekbe, ezért égünk.

TODO: Nem rosszakarat miatt létezik a pokol, hanem a rosszakaratú emberek elválasztása miatt. Ennek meglehet hogy nincs más módja: a mennyország csak azért lehet tökéletesen jó, mert a gonoszság elválasztásra kerül minden lélektől aki a mennyekben van. Ez az elválás hosszú és rövid is lehet, de a mennyek országában már csak szentként élnek a lelkek.

A pokol nem annyira "büntetés" Istentől, hanem az oda tartók sajnos saját önbüntetése"

Pokol és bűnök, megbocsátás fontossága

Jó emberként élni nem csak a pokoltól való félelem miatt „kell”, hanem a kereszténység igazi tanítását akkor értjük igazán, ha akkor is jók szeretnék volna maradni, ha már tudnánk és Isten személyesen mondta volna el, hogy a pokolra kerültünk! Ez a keresztényi gondolat, nem a pokoltól való félelem, hanem a jó tett önmaga jutalmaként történő működés gondolata!

Javaslatok

TODO: A legontosabb – minden vallás az egy Istent és teremtményét imádja. Nézzük csak meg amit fentebb az univerzumról mondtunk!

TODO: Közös esküvés módja, eltérések feltételes elfogadása: „ha igaz, akkor elfogadom”. Aki mélyen hisz, annak ez nem sértő!

Ezoterikusok, szekták és titkos társaságok

Sokan vannak, akik azért keresik a varázslatot, mert a világból el szeretnének menekülni és el szeretnének bújni különféle dolgok elől. Az ezoterikumok legtöbbje is valami hasonló keresésen alapuló tévelygés. Nem minden szekta és ezoterikus forrás tekintendő káros kicsapongásnak, de ahogy azt Jézus is példabeszédeiben tanítja: minden a gyümölcseről ismerszik meg. Nagyon fontos, hogy valaki az élő Isten-t keresi-e, vagy hogy vajon nem-e igazából csak a saját ego-jának megfelelő fantáziavilágot szeretné kivetíteni a valóság helyében. A világmindenség a mágián alapszik, mag-elvű, de mégsem érdemes a varázslatok útját járni. Ez nem azt jelenti, hogy el kell vetnünk a természet olyan vonásait, melyek misztikus erők jelenlétét mutatják, hanem azt jelenti, hogy minden ilyen dologgal kapcsolatban úgy kell eljárunk, ahogy egy igazi mágusnak el kell járnia. A mágia és a hit nem varázslás, sem nem kufárokodás. Akik haszonelvűen pénzt, előnyt csinálnak a vallási dolgokból, vagy a tartalom helyett a rituálékat részesítik

előnyben majdnem mindig tévelygő bálvány-imádóknak, illetve rosszindulatú embereknek tekintendők! A legnagyobb balszerencse a sok szerencsétlenség között, hogy bizonyos alkalmakkor ezek a félresikló módszerek akár jól is sikerülhetnek, be is teljesezhetnek. Ez a legtöbb esetben sajnos nem azért történik, mert a drámaian előadott „energiák”, „szellemek”, vagy egyéb entitások és a kitalált mesék helyesek, hanem vannak esetek, amikor mindez úgy van összhangban a mindenség és a lélek szabályaival, hogy ez az megfeleltetés mellékhatásként megteremtí a kívánt eredményt! Hasonlatos ez ahhoz az eseményhez, amikor valakit szerencse ér egy játékban, de rossz stratégiával játszva éri azt el, vagy ahhoz a személyhez, aki felvételt nyer egy pozícióba a beszéde miatt, de később kiderül róla, hogy a tettei nem teszik alkalmassá a feladat betöltéséhez. Óvakodjatok hát attól, hogy bárki ezoterikus gondolkodásának tartson titeket. Amit ti képviseltek az nem rejtett tudás és nem a világ elől való menekülés. Nektek a világon belül kell megtalálnotok a magvetői szerepet, különben nem magvetők, hanem megvetettek lesztek! Ne féljétek a tudományokat, mert nem ellenségeitek azok! A tudományok és a természet ismerete nem csak a feladataitokban segít majd titeket, hanem mint az remélhetőleg kitűnik a mondottakból ezek a defenzív típusú mágia erős eszközeiként is tekinthetők. Nem a véletlen műve, hogy mindazok, akik érzelmi, neveltetési, bűnbeli vagy más okból elbűjnak Isten előtt, nagyon sok alkalommal a tudomány különféle eredményei mögé próbálnak bújni. A siker természetesen látszólagos és ez a folyamat rájuk nézve káros, mely a sátán manipulációja, amiből a halállal egy csapásra ki lehet szakadni, hogy mindenünket elveszítsük, de az elvetett különböző negatív magokat, mágikus behatásokat azáltal kontrollálni vagyunk képesek valamilyen fokig, hogy bizonyosak vagyunk benne meddig tartanak a világ korlátai. Akárcsak egy emberi kapcsolatban, itt is nagy szerepet játszanak a határaink. Akárcsak egy kapcsolat esetén, ha biztos határokat alakítunk ki magunk körül, akkor sokkal kevésbé ingat minket a kísértés és a bűn. Aki ezt a biztonságot elveti nem bölcs az, de az sem bölcs, aki vallást alakít ki a világ szabályai körül. A világ nem azonos a mindenséggel, így ne essünk a XX. században fénykorát élő, de kihunyó materializmus csapdájába sem és annak ellenére, hogy felismerjük Istent és magvetői szerepünket, ne a varázslatot, hanem a jó dolgokat, a jó tettek lehetőségét keressük a világban!

Az ezoterikus gondolatokra építő média, sarlatánok és világ elől menekülő tömegek, viszonylag békés körein túl már sokkal nagyobb problémát jelent a különféle szekták körke. Ezek is a gyümölcsükről mutatkoznak meg és bár nem feltétlenül mind rosszindulatúak, kellően veszélyesek ahhoz, hogy megfelelő távolságot tartsunk tőlük. Ha azt látjuk, hogy a gyengékre vadásznak, de erősként nem kellünk nekik, vagy ha világi elvárásokat támasztanak feléd úgy, hogy annak nem világos a szerepe, akkor veszélyben vagy. A szellemi életet meg lehet élni vadhajítások keresése nélkül is! Legyen bármilyen eredeti vallásod, vagy bármilyen neveltetésed, azt keresd ami a világ világossága! A rituális szertartások másodrendűek és csupán a tartalmat hivatottak megvilágítani, a helyes életmódot segítenek megélni. Ha egy szekta a rítusok köré szerveződik és álmódosítók vezetnek, akkor vakok vezetnek világtalan és süket embereket, ha pedig saját nagyméretű költségvetéssel és pénzügyi szabályokkal dominálnak

benne, akkor azokkal a gonosztevőkkel van dolgod, akik maguk sem hisznek abban, amit prédikálnak. Ha egy mód van rá ne keressétek a szektákat és ne is alapítsatok szektákat még akörül sem, amit ebben a könyvben olvastok! Ha meg szeretnétek beszélni élményeiteket, tanítani akarjátok egymást a világ és a mindenség dolgairól, a magvetés módjairól, akkor járjatok össze és beszéljetek, ha kell olvassatok könyveket közösen, vagy tegyetek közösen lelki kirándulásokat, de ne alapítsatok vallási szektákat, mert mindezek az embertől származó vallások távolabb visznek titeket az egyetlen Istentől és a mennynek országától!

Az ezoterikus világon és a szektákon túl meg kell még említenünk az úgy nevezett titkos társaságok körét is. Ezek a társaságok összeesküvés elméletekhez kapcsolható ilyen, vagy olyan célból létrehozott csoportok amelyek valamilyen titkos módját választják a létezésnek. Ezzel kapcsolatban azt kell tudnunk, hogy akinek nincs mitől tartania és nem fél a haláltól sem, az nem szeret titokban maradni és nincs oka rá, hogy titokban maradjon, amely ilyen szervezetek léteznek, azok viszont örömeiket lelik abban, hogy lejárátható összeesküvés-elméletek alakulnak körük, illetve még náluk is hihetlenebb titkos társaságokat találunk ki az emberek félelmükben, hiszen ezzel egyfajta védelmet nyernek mindazokkal szemben, akik kritikusan is képesek a dolgok mögé nézni és nem csak a szenzációt keresik. A világban nem csak a jó, de a gonosz erői is jelen vannak és ezért megeshet, hogy bizonyos dolgokat nektek sem szabad nyilvánosan tennetek, de hosszú távon és célként az ilyen típusú létezés tarthatatlan egy igaz, jó szándékú magvető számára! Ne alkossatok hát titkos társaságokat a világ jobbá tételére, mert a világunk a benne élő emberek jóságának növekedése miatt fog jobbá válni, akiket titokban nagyon nehéz lesz megszólítanunk! Alkalmazzátok a titkot ahogyan azt jól lehet alkalmazni: túlélésre, rejtett magvak elvetésére és azért, hogy másokat meg ne botránkoztassatok, de ne váljon sose céllá a titok megléte, vagy a föld alatti működés! Mindemellett tartózkodjatok minden titkos társaságtól, különösen azoktól a legveszedelmesebbektől, melyek nem az emberek jobbá tételével, hanem az emberi gyarlóság kiszámíthatóságával foglalkoznak! Ha az emberek vezetésének módja a rossz tulajdonságok kiszámíthatóságán alapul, akkor máris feladtuk a sátánnal szembeni harcot, így még jó célok esetén is a sötétséget támogatnánk – még hozzá annak a legveszélyesebb módjait! A titkos társaságokat mindezek mellett ne is keressük és ne akarjuk „leleplezni”. Nem ez a velük való küzdelem módja! Ezek a társaságok kivéreznek, mihelyt az emberiség bölcsessége megnövekszik – amelyek pedig ki nem véreznek, önként felfedik majd magukat hiszen rejtőzködésük okafogyottá válik! Mágusként számíhattok arra, hogy lesznek akik titokban rejtőztek és majd veletek tartanak, de ne legyetek naívak, mert olyanok is lesznek, akik csak barátaitoknak mutatják magukat, de titokban a sátán útját járják! A bölcs ember, nem számol titkos segítőkkel miközben magot vet a jövő számára, így minden segítség úgy éri majd tervét, hogy csak annál jobban biztosítja sikerünket!

Jézus, a próféták, szent emberek és a kinyilatkoztatások kora

Sokan kérdezik maguktól, hogy Krisztus, vagy akár a különböző próféták miért akkor jöttek el az emberek közé, amikor eljöttek és miért nem akkor, amikor például létezik már tömeges média, televízió, internet, újság, vagy egyáltalán fényképezés. Nem csak azért lehet jelentősége az időpontnak, mert utólag abban se lehetünk biztosak, hogy nem-e pont azért létezik még egyáltalán emberiség, mert ezek nélkül az események nélkül már rég a pokolban sínylődnénk, így se televíziónk, se jövőbe tekintő pozitív víziónk se lenne, hanem azért is, mert paradox módon pont így tud még egy Isten is sokkal hitelesebb lenni. Az Isten mindenhatóságát nem ássák alá az univerzális törvények, de néhány dolgot nehéz megértenünk annak a módjával kapcsolatban, ahogyan ez a mindenható jelleg a világban ki képes bontakozni. Nem véletlen ugyanis, hogy egy jelnek, csodának, vagy akár az ártó jellegű dolgok megjelenésének is van mindig „természetes” magyarázata is – még ha az esetleg nehezen is hihető. Ahhoz, hogy egy angyal a mi világunkban jelenjen meg úgy szükséges megjelenési módot választania, hogy azzal számunkra is látszódjék. Ez bizonyos értelemben még Istenre is vonatkozhat talán, de nem azért, mert nem lenne képes másként megjeleníteni, hanem ha úgy jelentkezne a mi világunkban, hogy mindent amit ismerünk felborít – nem pedig emberi alakban, vagy apró jelként – akkor azzal mintegy az armageddont hozná el nekünk. A világot a hit és a közös lelki platform tartja egyben és az különbözteti meg a mennyországtól, pokoltól, vagy akár az olyan egyszerűbb világon (félig már) kívül eső elemektől, mint egy álom, hogy közös szertartások alapot biztosít és minden szereplő ezen protokolláris szerepkörben mozog. Ha valami nem illeszkedik bele ebbe a szabályrendszerbe, akkor az jobb esetben talán még álomként, vagy valami absztrakt dologként jel gyanánt megjelenhet, de minél távolabb van valami attól, ami a világot alkotja, a megjelenése annál inkább vak szemekre talál. Ha ilyen feltételek mellett Istent személyesen meglátjuk, akkor kieshetünk, kiszakadhatunk a világunkból és örülteként jelenhetünk meg, vagy rosszabb esetben akár tömeges esetben a világ végét is el tudná mindez hozni talán, míg ellenkező esetben az eseményre teljesen vakok lennénk és nem is tudnánk arról, hogy bármi is lezajlott körülöttünk. Nagyon könnyen lehet, hogy ma már annyira megfigyeljük a világunk működésének minden kis részletét és annyira szerteágazó mélységben határoztuk már meg a közös alapként szolgáló szabályokat, hogy csak sokkal rejtettebb módon – vagy pedig sokkal nyíltabban és a világ törvényeit megrendítve – tudna közénk a megváltó eljutni úgy is, hogy mi is lássuk őt. Ez nem az ő erejének a korlátja, hanem mi vagyunk egy olyan tévképzet fogjai, amelynek rabjaként csak bizonyos módokon lehet velünk kommunikálni. Ez a probléma a mi korlátoltságunkból fakad és annak ellenére, hogy így is felodható, nem tudhatjuk, hogy ennek a feloldása mivel járna. Egy festőművész is rendelkezik teljes szabadsággal atekintetben, hogy a vászonra mit és hogyan fessen fel, mégis – annak ellenére, hogy bármit meg tudna tenni, azért olyan kép festését választja, melyet a közönség is értelmezni képes! Mégsem mondjuk azt, hogy a közönség korlátozza a festőt abban, hogy mit tehet és mit nem. Ehhez hasonlatos módon az Isten sem veszíti el mindenhatóságát

azáltal, hogy végtelen bölcsességében talán olyan módokat választ az emberekkel való érintkezésre, mely sokkal jobb annál, amint amit mi esetleg magunk a legerőteljesebbnek elképzelnénk!

A lokalitás törvénye

TODO: Ez nem véletlen van az államormák előtt - miért légy lokálpatrióta?

Államformák és nemzetszervezési elemek

A történelem során több (itt nem is említett) államforma illetve ezen belül is többféle nemzetszervezési elem alakult ki. Ebben a fejezetben útmutatásként áttekintjük mind a jól ismert, a kevésbé ismert, sőt akár teljesen új berendezkedéseket.

TODO: Mindegyikhez - Leírás, Példák, Pro-Kontra-semleges jelenségek, hosszabb leírások

Anarchia

TODO:

Királyság

TODO: Az öröklött hatalom “tulajdonlás” jellegű pozitív hatása az uralkodó viselkedésére

Császárság, Cárság

TODO: Ezt amentén választottuk el önkényesen, hogy egy császár több eredetileg különálló nemzet felett uralkodik, jellemzően egy birodalmi kialakításban.

Köztársaság

TODO: “sima” köztársaság

TODO: “nemesi” köztársaság és egyéb változatok, szavazás módjának változatai stb.

Diktatúra

TODO: Összehasonlítás és különbség a királysághoz képest

Únió, globális demokrácia

TODO: A demokrácia “rossz skálázódása”

Érdemalapú rendszer (meritokrácia)

TODO: A “mérhetőség” problémája

TODO: Az érdekes vagy okos ember, nem feltétlen bölcs vezető

Szokrális-irányítás

TODO:

Nemes-királyság

TODO: A hatalomnak és a hatalom élvezetének a szétválasztása “kötelező életmóddal”, mely leváltás esetén is megmarad!

Gazdasági berendezkedések

TODO: rövid bevezető

TODO: nem feltétlen érdemes egy bizonyos rendszert választani, ezek ugyanis egymással csereberélhető elemekkel rendelkeznek, így inkább az átfogó ismeret javasolt!

Csere-kereskedelem

TODO: Kezdetekben... TODO: “Modern” és új lehetőségek!

Lovasnomád gazdaság

TODO: Szkíta gondolat - Ne legyen semmi, aminek az elvesztésétől tarthatnánk!

TODO: Folyamatosan mozgó életmód (lovasnomád) TODO: Kizsákmányolás nehezen képes létrejönni (mert ellovagol máshoz) TODO: Csökkenti a szociális különbségek nagyságát

Nemeskirályi gazdaság

TODO: Általánosságban miként működik a gazdaság egy királyság esetén TODO: Miben térnek el pl. ezek a lehetőségek a klasszikus feudalizmustól?

TODO: alapelvek rendes leírása kéne ide:

- A királyra szavazni lehet
- A király és családja életmódja törvénybe van iktatva
- Az életmód nem hivalkodó, alsó-középosztálybeli élet
- Választható városi, vagy falusi életmód
- Ha lemondadják, lemond, más veszi át a királyságot, akkor is megmarad az életmód.
- Magántulajdon nincs
- Országot elhagyni tilos
- A fentiek alól a népet szavaztatva esetleg felmentést lehet nyerni - ekkor újra magántulajdona lehet az embernek (nem javasolt!!!)

Klasszikus feudalizmus

TODO: Földtulajdon alapú királyi gazdasági forma

Kapitalizmus

TODO: Legfőbb hátránya a visszacsatolás:

- Pénz -> hatalom
- Hatalom -> befolyás
- Befolyás -> Pénz

TODO: szabályozás nélkül felemészti az egyéb hatalmi formákat!

TODO: “Látványra” irányuló fejlődés, rejtett hibákat támogat a rendszer (ha csak 20 év múlva halsz meg rákban akkor jó a termék...)

TODO: hulladéktermelés, felesleges munkavégzés, fogyasztói társadalom...

TODO: Ha más rendszerrel kell versenyeznie, a jobbik arcát mutatja, ha nincs ellenfele, akkor a legrosszabbikat!

TODO: 80/20 arányban megoszló javak: a 20%-nyi tömeg a javak 80%-át is bitorolhatja akár...

TODO: Érték helyett csak “népszerűség” és “eladhatóság” szerepel, ami sajnos nem azonos!

Kommunizmus

TODO: Hiánygazdaság

TODO: Tőkével rendelkező erők ellenhatása és ellenérdekei

TODO: Esetlegesen lassabb fejlődés

TODO: Nem mindegy, hogy politikai célból kerül-e bevezetésre (pl. elnyomás alatt)

TODO: Nem mindegy, hogy félig vagy teljesen diktatórikus államformaként valósul-e meg.

TODO: A közös tulajdonból fakadó problémák...

TODO: pénzmentesség nehézségei, teljes állami kontroll problémái

TODO: Érték helyett csak hasznosság szerepel

Öngazdaság

TODO: Önellátó rendszerek együttműködése

TODO: önellátó falvak, önellátó házak stb.

TODO: döntéshozatal minden esetben a lehető legközelebb az érintettekhez

TODO: Környezetvédelmi adó a távolról szállított termékek esetén (vagy adómentesség a közletről szállítottakra / termeltre)

TODO: Lásd még: lokalitás törvénye...

Nemzeti gazdasági formák

TODO: nemzeti szocializmus és nemzeti kapitalizmus, nemzeti öngazdaságok illetve ezek (és mások) keveredése.

TODO: nem szabad összekeverni az államszervezettel, illetve itt sem mindegy, hogy miként valósul meg!

TODO: Problémát és erőt is jelenthet az oligarchák megjelenése

TODO: Gazdasági formák közötti átalakuláshoz mindenképpen előnyös

TODO: "Bújtatott" berendezkedések (pl. ha két eltérő gondolkozású, de ezen dolgokban megegyező párt van csak)

Kettősgazdaság

TODO: Erős, de pénzt egyáltalán nem használó és csak kezdetleges igényeket kielégítő államilag irányított “beton-alap” (kommunizmus? öngazdaság?) TODO: Efelett viszont hagyományos piacgazdaság

TODO: előny, hogy a piacgazdaság ellenpontját nem külső ellenpontként, hanem a belső háló kényszeríti ki, ezért megfelelőbben kell viselkednie. Nehézség a testre-szabás és az átállás (főleg, ha viszonylag normális piacgazdaságból kellene átállni, ott ez igen nehézkes)

Tudomány

A tudomány ne legyen ellenséged! Légy tudóssá, ismerd a világot, ismerd meg a fizikát, matematikát, biológiát csak ne ess ábrándok fogságába. Ne hagyd hogy az, ahogyan hitetlen emberek a saját igazolásukra próbálnak menedéket keresni a részletekben való elveszésben, téged megakadályozzon a tudományok művelésében.

A tudományok világában találkozhatunk sok önzéssel, önteltséggel és Isten iránti, vagy akár a nemzetek és értékek iránti haraggal is, de nem a tudás, hanem az emberek által találkozhatunk csak ezekkel. Nincs félnivalónk: Istent nem fogjuk elveszíteni azáltal, hogy többet tudunk meg a körülöttünk lévő világról. Ha a lelkünk nem zárkózik el Istentől, akkor az is világossá lesz, hogy az olyan nézetek miszerint tudós ember nem lehetne hívó csak néhány szűk ateista kör tagjai által terjesztett hazugság, amivel saját felsőbbrendűségüket igyekeznek igazolni. Amikor a tudományokkal foglalkozunk, akkor általában gyakorlati és közvetlen céllal, a világ megismerésére és a megismerésből fakadó ismeretek alkalmazására törekszünk. Tudományos igényességgel vizsgálható persze akár a metafizika, vagy filozófia is némely esetekben, azonban jobban tesszük, ha általában inkább “csak” a világ és nem a teljes mindenség vizsgálatára használjuk a tudományt.

Problémák és korlátok

A mélyebb rétegekben vizsgálva a fizikai és biológiai eredményeinket természetesen már olyan hatásokra és jelenségekre is bukkanhatunk, amelyek nem csak az érzékelt “világ”, hanem a teljes mindenség pontos megértéséhez is közelebb visznek. Nagyon fontos azonban látni, hogy hol vannak lyukak, feltételezések, vagy önkényesen megválasztott bizonyíthatatlan elemek. Amint praktikusán fogjuk fel a tudományokat ezek a kisebb “problémák” nem fognak minket visszatartani attól, hogy az új eredményeket, vagy az alkalmazásaikat feltárjuk.

A “múlt bizonytalansága”, vagy a “kilőtt nyíl problémája” tárgykörök esetén boncolgatott kérdésekkel kapcsolatban vegyük észre, hogy az a tudományos igényű és tudományos jellegű vizsgálódásokat nem kell, hogy bármilyen okból

“szükségtelemné” tegye! Annak felismerése, hogy egyfajta hit szükséges még a tudományos gondolkodás lefolytatásához is, nem szabad, hogy bárkiben is komoly lelki fájdalmat okozzon. Valószínűleg aki úgy érzi, hogy az ilyen és hasonló gondolatmenetek olvasása közben agresszív érzelmeket tapasztal, vagy úgy érzi, hogy összedől benne egy bizonyos világkép, könnyen áteshet a ló túlsó oldalára: nem szabad a tudományos gondolkodás valódi és gyakorlati hasznosságát kihajítanunk az ablakon.

Mégis inkább jelent problémát a dogmatikus gondolkodás jelenleg a gyakorlatban, amikor pl. valaki egy-egy tudományosan, kísérletileg vagy vizsgálatokkal ellenőrizhető és leírható jelenséget a saját ideológiájának igazolására használ fel.

Szinte mindenki számára nyilvánvaló sokszor, amikor valaki azért “menekül” a tudományokba, mert személyes, vallási problémákat akar így feloldani - a gyakorlatban tehát az ateizmusba vetett hitét szeretné erős(-nek tűnő) érvekkel alátámasztani. Ez a jelenség akár neveltetés, akár egyéni “sérelem”, akár más okból is meg képes jelenni sajnos és rejtett dogmatikus elfogultsággal jár.

Fontos kiemelni, hogy nem elsősorban a megtévesztő szándék az, ami az ilyen embert vezeti: hacsak nem soroljuk ide azt a furcsa szándékot, ami önmagunk megtévesztésére irányul. Ugyanis az ilyen ember nem is elsősorban másokat akar meggyőzni a saját ideológiai helyességéről, hanem önmagának akarja - szinte dacosan - valami okból bizonyítani a saját ideológiáját. Ezért alakul ki harag az ilyen emberben, amint bármi, vagy bárki rámutat egy **lehetséges** problémára, vagy arra, hogy a dolgok mélyén elrejtve továbbra is egy kifelé gyűrűző teljes bizonytalanság bújik meg. A probléma az ilyen emberrel elsődlegesen az, hogy a tudományt nem a világ gondjainak megoldására, nem is a világ megismerésére használja fel, hanem ha látszólag ezekkel is foglalkozik, igazából legbelül egy ideológiai érvelési eszközként tekint a felépített rendszerre!

Ez az önmegtévesztés a következő módon működik: alkoss magadnak egy önmagában ellentmondásmentes rendszert, ásd el a lehető leges legmélyebbre a hiten alapuló axiómáit és körkörös érveléssel, illetve arra hivatkozva, hogy “működik” használd ideológiai érvnek.

A “kilőtt nyíl” problémájának valamikor lezajló vitája jól tudja szemléltetni, hogy ez milyen barbár módon is meg képes jelenni. Sok-sok értetlenkedő ugyanis arra hivatkozott, hogy a probléma, nem is létezik, hiszen “a képletekből kiszámolható, hogy ennek kell történnie”. Ez igaz, csupán a hatásmechanizmus volt maga a kérdés és ezt egy józan paraszti ésszel is be lehet látni, így tetten érhető az egyfajta dogmatikus ragaszkodás ebben az esetben is. Szintén hasonló jelenség az, amikor egy-egy egzotikus vallás misztériumát nem tudja egy illető elképzelni, de azonnal egy lehetséges alternatívát lát, ha ugyan azt egy félig sci-fi köntöst viselve adják át neki egy szimuláció segítségével. Ez azért érdekes mert gyakorlatilag csak szóhasználatról és átfogalmazásról van szó!

Egyébként ne higgyük, hogy ez a probléma csak az ateista ideológia mentén jelentkezik, mert más is képes ideológiai céllal végezni a kutatásait. Ez az emberi természet részeként tekinthető, de pont ezért jó tisztában lenni magával az

elogultság jelenségével. Az mondható el általában, hogy a tudományt ateista ideológiai érvként használó ember inkább a rendszer mélyére “rejt” az erre nézve problémaként megjelenő elemeket (ezt egy laikus nem látja!), míg az ellenkező irányú elfogult érvelés esetén bizonyos kiválasztott dolgok túlzott erősítése és nyomatékosítása szokott bajt okozni.

Ezeket a problémákat nagyrészt elkerülhetjük akkor, ha gondolatban mindig arra törekszünk, hogy jól lássuk: egy adott kérdéskör vajon a világot, vagy a mindenséget leíró szabályszerűség? Vajon egy adott jelenség elemei mit jelentenek a világra és a mindenségre nézve? Mennyire jól különül el ez a két elem az adott jelenségben?

Lehetőségek helyes alkalmazás

A tudományt használjuk fejlesztésre:

- A praktikus eredményekhez nem elég, ha csak a mindenséget ismerjük, mert mint korábban bemutattuk, a világ, mint egy közös nyelv egyedi szabályokkal rendelkezik. Ezek a szabályok igen hosszú idő alatt alakult közmegegyezésként jelentek meg az élőlények és alap építőelemek között azért, hogy egymással kommunikálni tudjunk, tehát bár nincsenek kőbe vésve, nagyon nem praktikus megpróbálni ellenemondani az így kialakult rendszernek, amikor ezen a rendszeren belül is találhatunk gyors és gyakorlati megoldásokat. **Nem érdemes eltölteni öt ezer évet azzal, hogy egy ablakokkal teli vasdobozt akarattal próbáljunk mozgatni, ha négy kereket rátéve ez könnyen elérhető!**
- A tudományt használhatjuk a mindenség megértésének fejlesztésére is, azonban folyamatosan járjunk nyitott szemmel és előítéletektől mentesen, főként a dogmatikus elemeket kerülve.
- Ahogy az előző fejezet végén leírtuk, a mindenség (univerzum) és a világ (láthatóság) érintettségének folyamatos fejben tartásával általában a tudományos gondolkodás kevésbé fog minket a dogmatikus irányba elvinni.

Populáris kultúra és média

Emberi- és párkapcsolatok

Szeretet

Szeretet nélkül semminek nincs értelme se a világban, se az univerzumban. Az különbözteti meg az igazakat és a Magyar a sehonnani bitangoktól, hogy nem mond ellent a szeretetnek, nem engedi elveszni a világban és a mindenségben meglévő szeretetet és teljes szívvel őrzi azt. Az igazi mágia, magosság szükségessé teszi ellenfeleink, rosszakaróink szeretetét is ahogyan azt Jézustól tanulhatjuk.

Aki dühből és haragból cselekszik – nem mágus az és nem cselekszik magosságot, hanem csak ösztöne vezérli. Sok olyan, hazafias és az értékekért kiálló embert fogunk találni, aki így tesz, de az igazak még rövid ideig se teszik félre a szeretet törvényét, hiszen ez szövi át kultúránkat. A szeretet nem köt béklyóba, nem akadályozza az önvédelmet, nem dönt nyomorba, hanem még a küzdelmek elvesztésekor is felemel úgy, hogy egy olyan nép, mely a szeretet törvényét követve hal ki, évszázadokkal később újjáéled abban a pillanatban, amint felfedezik tetteiben dicsó múltját és utánozni kezdék tetteit.

A szeretetben, mint a neve is mutatja „szer” rejlik tehát, az igazi szer, amit az emberek az élő Istennel való szövetség mintájára kötnek, olyan kötelékké, amely az igaz ember minden cselekedetét átszövi és megfelelő, magosságos „tett”-eket szül.

Szerelem

A szeretet magosságos törvényét alkalmazók remélhetőleg maguktól, önmaguktól – tehát abból a magból, mely bennük él és csírázik ki a világra – is igaz módon állnak a szerelemhez, de mindenképpen el kell mondanunk rövid tanácsainkat erről is.

A szerelem nagyon szép, de virága úgy emelkedik fel, ha nem csupán érzésként, vagy érzéki élményekként, hanem annál sokkal mélyebben éljük át. Csakúgy, mint a szeretet tartalmazza a „szer” szótövet is, azonban itt egy olyan fontos szerepben jelenik meg, ami a szerelmes mindennapjainkat is megvilágítja, igazzá teszi. A szerelem nem csupán érzelem egy mágus számára, hanem egy olyan szer, amiért bármit képes lenne feláldozni. Akit szerelmünknek választ a lelkünk, azzal lelkünkben egy olyan szer részévé válunk, aminek a szerelem leginkább nem a megélése, hanem az alkalmazása. Ezért magosságos az a hűség, mely kitart tűzön és vízen keresztül, ezért gyönyörű úgy állni a szerelemben, hogy nem magunkért, hanem a másik fél értékei és érdemei miatt, szerelmes szövetségként akarunk a páruunk mellett állni. A sátán arra csábít majd, hogy a szerelemhez hasonló, de az önzésből származó érzelmeket tápláljunk. Nem szerelem az, amely értünk van. Az igaz szerelem, onnan ismerszik meg, hogy a szerelmünk tárgyáért van bennünk meg!

Óvakodjatok mindazoktól, akik a szerelemben és párkapcsolatokban is az egó szerepét, vagy a birtoklást szeretnék megjeleníteni! A modern világban olyan nézetet igyekeznek kialakítani, hogy ildomos páruunk fölé emelkedni, mert mind a nők, mind a férfiak az erős embert keresik a másikban, így ha nem birtokoljuk partnerünket, akkor bizonytalanságban élünk. Boldogtalanok, akik így gondolkoznak és még nem tanulták meg az igaz szerelem képességét. Aki igaz szerelmet bír, felemeli párját akár maga fölé is.

A szerelmeteket ne adjátok könnyen! Ne tartsátok magatokban, de legyetek erősek! Nem attól erős valaki, hogy másokat uralni próbál, hanem abban mutatkozik meg az ember ereje, ha értékeiért lélekben képes tenni és ha köszikláként

áll a fúvó szélben is! Ne legyetek önteltek, de ha valaki nem fogadja be a szerelmeteket, akkor ne sajnáljátok – olyan párt találtok majd, aki jobban megérdemel őnála, de ha nem is találtok, akkor is igazak lesztek.

Keressetek folyamatosan és imádkozzatok! Annál nincs nagyobb öröm, mint amikor imátok meghallgatásra kerül és találkoztok azzal, akinek ti jelentitek a nap sugarait, az élet koronáját és így ti megadhatjátok az igazi boldogságot párotnak! Akit nem az igaz lélek, hanem a birtoklás lelke vezérel, ilyenkor felbátorodik és valami még tökéletesebbet, még jobban a mi önző énünket csillogtatóbb személyek után kezdünk áhítozni. Ezt a hullámvasutat ne vállaljátok fel, mert nem az igaz szívűek útja ez, hanem a gyenge és sérült lelkeké! Legyünk hűek lelkünk választásához és elérjük a boldogságot. Aki így cselekszik kincset talál, pedig minden kincsét odaadná a másinak – ezzel szemben cselekedni viszont olyan éretlenség, amely csak bajt hoz ránk és környezetünkre. Ha valaki szerelemmel érez felénk ne féljünk közeledni, mert ez nem az alsóbbrendűségének a jele, hanem a szív őszinte üzenete. Vagy tán akik felé szerelmet éreztünk viszonzatlanul nem vesztették-e el a világ világosságának hőjét, táltos mesék mondabéli urait és lányait? Ne féljünk azoktól sem, akik jó fiúknak, és rendes lányoknak tűnnek, mert olyan nincs, amit mi nem tapasztalhatunk, de olyan mindenképpen van, amit csak velük tapasztalhatunk a legszebben.

Éljünk olyan szerelemben, amiben minden nap kedvvel imádkozunk szerelmesünk lelki és testi épségéért, azért hogy mindörökkön örökké s még azután is ebben a szerelemben lehessünk. Aki olyan embert lát meg szerelméül, ki ezt viszonozza, az a világ szerencséje! Aki ilyen párkapcsolatban éli házasságát és életét, kősziklára épült, lebonthatatlan kastélyban lakik, ahol szíve kedvesével naponta táncra kelnek magukban, míg testük-lelkük össze nem nő teljességben!

Mivel a szerelem és szeretet a legfontosabb mágia a szó magosságos értelmében, így egy kicsit összetett példát is érdemes itt most adni arról is, hogy milyen az igaz szerelem! Az igaz szerelemben élő ember lelke képes kimondani magában a következőket: „Ha a sátán elválaszt minket, akkor olyan szent életet élek, hogy az elmondhatatlan. A párom annyit ér, hogy ha a kígyó szétrombolja a kapcsolatunkat, az értékeinket, akkor érte én képes vagyok tényleg fel is adni magamat, egyenesen Istennek élni és már itt a földön olyan szentséges életben maradni, hogy ezzel a sátánon háromszor – sőt harmincháromszor, is visszaverje az ő undorító tetteit mindaz, amit hatására tisztán cselekedek majd. Tudom, hogy a szerelmem még ennél is többet ér ezért azt is tudom, hogy az Istenem nem nyerne ezen, de tudja meg ég és pokol: én soha nem esek el, engem soha meg nem törhet a gonoszság lelke!”. Fontos, hogy olyan emberrel ejtsük szerét a szerelemnek, hogy ezeket tényleg így mondhassuk el saját lelkünkben. Emiatt van, hogy nem fogunk eltávolodni egymástól és nem fogunk sem elválni, sem megkeseredni, de még ha párunk verni is kezdene, vagy részegeskedne, akkor is úgy lehessünk hűek igaz döntésünkhöz, hogy saját magunknak – tehát annak a magnak, mely bennünk a fény ígéretét tartalmazza – ne ártsunk! Nem lelki önsanyargatók, hanem igaz emberek legyünk és igaz embereket keressünk. A saját érdekünk és az emberiség érdeke is, hogy ne adjuk alább!

Lovagiasság

Vannak akik a lovagiasságot úgy élik meg, mintha a lovagiasságot csak a gyengével szemben gyakorolhatnánk. Nincs is nagyobb ostobaság ennél a gondolkozásmódnál! Ha valaki lovagias, akkor ne elutasítással, hanem felemelkedéssel háláljuk meg! Ha valaki megkímél egy kellemetlenségtől, vagy segít, akkor ne érezzük magunkat gyengének! Érezzük inkább azt, hogy eme cselekedet hű hálájaként az így megmaradó szabad mozgásterünket és kényelmünket arra használjuk fel, hogy még csodálatosabb dolgokat cselekedjünk! Boldog az a nő, aki képes elfogadni a lovagjának lovagiasságát, de nem önző éne miatt élvezkedik benne, hanem szeretetből és szerelemből éli meg ezt a fajta kapcsolatot de ostoba ellenben az olyan férfi, aki dühöt táplál maga és a világ felé olyan pillanatában, amikor nem érez elég erőt a lovagiasságra.

Segítségnyújtás és a segítő kéz elfogadása

TODO: Nyújtsunk és fogadjuk is el a segítséget!

Szeretteink elvesztése

TODO: Halál, vagy más által történő elvesztés is (pl. válás, földrajzi távolság)

Szexualitás

A szexualitással mindenki találkozik, része az életnek, természetnek és a boldogságnak. Ezért van, hogy a populáris kultúra és a háttérben megbúvó erők egyik legnagyobb pusztítása pont a szexualitást éri. A mágusnak látnia kell mi helyes és helytelen, mi mögött húzódnak meg érdekek és hogyan kell ehhez a témához bölcsen viszonyulni.

Rögtön le is kell szögezzük: nem az önmegtartóztatás minden bölcsesség kulcsa, nem is a különféle szabályoknak való megfelelés. Ezt azért fontos már most egyértelművé tennünk, mert amikor az anyagi, materialista világ porrá hamvadó követőinek elavult gondolkozásmódjával kell ezen a területen küzdenetek, akkor ők elsősorban bigottsággal, elfojtással fognak vádaskodni – még annak ellenére is, ha világosan fejtitek ki véleményeteket! Az ellenségeitek és a tudatlanok stratégiája az szabadosságra, az egóra, az emberi gyengeségekre és a félelmekre fognak hatni, nektek ezeket kell kivédenetek mind magatokra, mind másokra vonatkozólag!

A XX. század az erkölcs nélküli világ és a tévedések világa: annak a kísérlete, hogy mindent aminek komoly értéke van, megfosszanak lényegétől és lelkétől. A szerelmeskedés és szex ennek megfelelően úgy anyagiasodott el, akárcsak a jó bor élvezetét változtatják át ahol csak lehet igénytelen részegeskedéssé és érték nélkül

italok, mérték nélküli fogyasztásává. Mindezek ellenére a fény kihunyását nem a mélyebb orgiák, vagy a szabályok elvetése – hanem ezek általános eredménye a személytelenség és lélektelenség okozzák! Ellentmondásosnak tűnhet majd a tény, de a XX. század igaz szemmel nézve a szexualitás ellen zajlik: Látszólag mindenhol és minden időben találkozunk vele, de eközben a cél igazából az, hogy sehol és semmikor ne találkozhasson a ma embere a legnagyobb csodákkal és ez frusztrációt, gyengeséget – így pedig irányíthatóságot okozzon! A pornó, a mindenhol megjelenített aktusok professzionális ismerete és megfigyelése nem tapasztalttá teszi az embert, hanem gyengévé. A világot úgy állítják be számotokra, hogy ha lehet ne merjetez cselekedni, ne merjétek ti tenni meg az első lépést, hogy azt érezzétek elvárások nehezednek a vállaitokra. A legtöbben megfogjátok tapasztalni az érzést, hogy tapasztalat nélkül értéktelenek és meztelenek vagytok, a médiában, a filmekben az elutasítás szerepe jut mindenkire aki nem követi a háttérben megalkotott társadalmi normákat. Tudnotok kell, hogy ez az érzés nem saját magatok tulajdona, hanem egy terv része, tudnotok kell, hogy ez az érzés korábban – az „elfojtások” és „bigottság” világában – nem, vagy sokkal kevésbé létezett! Na ez az, amit nem reklámoznak a sorozatokban és elfelejtenek. Ne legyetek bigottak, de szabadítsátok meg a bennetek élő lelket minden szégyenérzettől és féltékenységtől: Amit éreztetek az egy globális játszma része, de ha ellen tudtok állni a nyomásnak, sose féltek csak reméltek és kemények lesztek akár egy igazi harcos, akkor azok közé a kevesek közé tartoztok majd akik tényleg igazi férfiak és igazi nők.

Aki úgy véli, hogy a szexualitás érték nélkül, vagy fontosság nélkül való dolog, az nagy és veszélyes tévedésben él. A szexualitás nagyon nagy értéket képvisel, de ennek az értéknek a megjelenési formája nem az átélésben manifesztálódik, hanem az átadásában. Ha bárkinek átadod az intimitásod, bárkit ily módon magadhoz fogadsz, akkor nem ér semmit, amit adni tudsz. Ha valamely perverzió, vagy a szexualitás vezet, nem pedig az, hogy a másik fél számodra kiválasztotti rangot képvisel, akkor nem ér semmit, amit adni tudsz és bűnt követsz el. Ha egyszer eljön az, akiért képes lennél akár az életedet is feláldozni, akkor elég egyszer is elvesztened ártatlanságodat, mindörökkön örökké siratni fogod, hogy megtetted. Sajnos még az erényes is megtévelyedik. A gyarló világot látja maga körül úgy, hogy semmi esély, semmi remény nem fénylik fel évekig aztán végül kínjában „gyakorolni” kezd olyannal, aki számára nem jelent semmit, vagy akiről nem tudja mit jelent a számára. A szex nem számít, csak a szerelem – mondja az ilyen ember és elköveti a tettét. A szeretkezés tényleg nem cél, hanem egy nagyon jó mód a szerelem kifejezésére, de nagyon is számít! Soha ne értékeljük le magunkat és soha ne válasszuk szét a szerelmet, szeretetet, tiszteletet és a szeretkezést!

Nem kell bűntől mentesen élnetek, de akárcsak minden másban, ebben is csakis a valóságot kapjátok, minden feleslegesen hosszúvá váló magyarázat nélkül. Ne féljetez, mert a félelem a sötétség legnagyobb eszköze! Sose féljetez semmitől, mert akkor lesztek igazi férfiak és igazi nők ha adtok magatokra. Ha a legmélyebb perverziókban van részetek se emelkedjék felül a vágy személytelen módon és még akkor is törekedjetez értéket képviselni úgy, hogy a veletek való együttléthez

kiválasztottnak kelljen lenni. Ha mindezt megtartjátok, ha ahelyett, hogy különféle filmszereplők stílusát utánoznátok igazi bátorsággal, saját magatokat, félelem nélkül stabilan adjátok, akkor olyan párotok lesz, aki tényleg kiválasztotti minőséggel bír. Az igazi férfi nem fél az elutasítástól, ő sajnálkozik, ha egy nő mindezt nem érti meg. Az igazi nő mindezt megérti és nem ostoba: nem keres előre megszabott módon szeretőt, hanem minden pillanatát élvezni amit nyújtanak neki. Az igazi párkapcsolatban bárki hibázhat szeretkezés közben és senki nem fogja a másikat hibáztatni, mert számára a másik fél egy két lábon járó csodával ér fel. Ha nem féltek a hibától, akkor nincs görcs az emberben, így a legjobbat vagytok képesek nyújtani.

Aki a rossz nőt kívánja, általában nem tudja igazán mi a rossz. Aki a rosszfiúkat szereti az legtöbbször nem tudja milyen aki igazán rossz. Aki nem képes valakit önmagáért szeretni, hanem eljátszott szerepek miatt szereti a másikat, az nem szereti a másikat. Az intimitásban nem tiltások, hanem példák vezessenek. Az ostoba ember a példákat megszorításnak értelmezi, holott ezek az ember javát szolgálják. Amikor hibát követsz el és visszatekintesz, akkor megérted őket. Az igazi bölcs akkor is megérti mindezeket, ha nem követ el hibát és átlát az ellentmondásokon: mindaz ami itt írva van semmitől sem foszt meg titeket, hanem abban igyekszik példamutatást adni, hogyan tudtok értéket adni annak, ami az intimitással kapcsolatos. Bármilyen vágyakkal is rendelkeztek, arra mindig van mód, hogy keressétek az értékeset. Ha rátaláltok, akkor a szemébe nevezhetitek bármely szabadelvűnek és tévelygőnek – ha valaki megérti mindazt, amit mondtam, akkor tudja hogy a szabadosság az egyetlen módja annak, hogy olyan csapdába essünk, melyben valami elérhetetlenné válik számunkra. Azért igyekeznék mindent kipróbálni egyesek, mert vannak olyan dolgok, amiket mindörökkön örökké elveszni látnak már.

A növényekről és állatokól

Mint az írva vagyon, Isten a föld gazdájának szentelte az emberiséget, urának s királyának egyaránt a növényeknek és az állatoknak.

Úgy király hát az emberiség a növényvilághoz,
ahogy gazdája szeressé szőlejét mely termést hoz.

S úgy legyen ura az emberiség a sok állatoknak,
ahogy tegyen juhásza a nyájnak hogy sokasodjnak.

Csak az válogatja meg mit eszik, ki nem tudja, hogy minden él és hal e földön. Sajnos igen sokan még azt is megválogatják, hogy mely állatot szerethetünk: a haszonállatokhoz a mai embert nem köti sajnos akkora szeretet, mint a "házi" állatokhoz - holott az a szegény tehén, vagy juh aki egyszer a tálba kerül nem-e érdemli meg ugyanazt, vagy ha nem még nagyobb szeretetünket, mint akit csak a magunk szórakoztatására tartunk? Szeressük hát mind azt amit eszünk, vagy akivel együtt élünk ugyan úgy - vagy jobban - mint azt mit csak azért tartunk,

hogy a ház körül tébláboljon!

Minden természethez közeli népben és csoportban jobban él ez a szeretet, mint a nagyvárosi emberben. Azért él jobban, mert aki a természettől elszakadva él nem mer a szemébe nézni sem annak az oroszlánnak aki őt felfalná, se annak a báránynak, amit ő felfalhat, de jó-e az olyan kivételezés, ami kitaszítottá teszi a “haszonállatokat” csak azért, mert “hasznosak”? Minő igazságtalanság, ha azért tagadjuk meg tőlük szeretetünket, mert magunkkal nem békülnénk ki! Szeresd hát a borjat, a csirkét, a disznót, tehenet, nyulat úgy akár a cicát! Sőt úgy áldjad meg a nevét ahogy a régi idők vadásza imádkozott a prédájának a lelkéért megmagyarázva, hogy a családjának ételre van szüksége!

Nem csak a szegény állatoknak, de a már-már “étel-előállító gyáraknak” is jót tenne, ha képesek lennének szeretettel fordulni a kedves haszonállataink felé! Aki apró ketrechen tartja a tyúkot ami csak antibiotikumok miatt él az nem-e tudna változni ha jobban szertené az állatait? Régen a pásztor úgy szerette a juhait, mint egy városi ember a “legédesebb aranyhőrcsögöt” és jól tette! A legjobbat akarta az aranyos báránynak és a legszebb és legegészségesebb életet adta neki cserébe - olyat, amit egymaga az állat a vadonban nem is remélhetne!

Itt most szót kell ejtenünk azokról, akik ugyancsak a modern városi és az ősi természettől távoli emberek újabban tartanak, miszerint az állatok és növények közt elemi különbség lenne atekintetben, hogy azokat “meg-e szabad enni”.

Nem enni állatot, de megenni a növényt egy tudathasadás:
mint a vak ember aki kivégezne egy némát - de senki mást!

Igen vad dolog elmenni abba az irányba, ahol lelkiismeret-furdalás nélkül tud valaki pusztítani olyan életet, amelynek esélye sincs védekezni - csak azért, mert így nem hallani se jajkiáltást, se könnyes szemeket, de mégis pusztul az! Az életet szeresd! A fényt! Az igazságot, igazságosságot - ezek összes alakját!

Kísértés

Légy erős, ne lengedezz,
Amerre épp szél fúj.
Hős erővel, úgy eredj el,
Kísértőtől, gonosztúl!

Ostobaságtól távol állj,
Hited ne hagyd oda!
Vesszen el az ostoba,
De te ne légy buta!

Alkalmazandó stratégia

Az ellenség

Ellenséged nem emberi személy,
hanem oly ördög, ki az emberben él!
Nem nemzet ez, vallás, vagy nép,
De sátán, ki maga pusztítás, megtévedés!
- Az embereket bántván ő csak tovább nő, tovább él!

TODO: kik és milyen fegyverekkel, milyen módon? Emberekről beszélünk, vagy embereken élőkről? Miért is szeressük ellenségeinket?

TODO: Ne felejtjük el, hogy ha elég magas szinten űzzük a mágiát, akkor eltörölhetnek a föld színéről és mi még a Románok ivadékai közül is Magyarokat támaszthatunk ezer év múlva, míg azok, akik minket elpusztítani igyekeznek, erre képtelenek és így halandók! Nem azt jelenti Magyarnak lenni, hogy vér szerint, vagy magasabb rendűség szerint valakik felett állunk, hanem hogy úgy kell cselekednünk, hogy másokat is a saját nemzetük, kultúrájuk és az igazság szeretetére neveljük. Hogy segítsünk még a nehezen elfogadható igazságban is megtalálni számukra a megnyugvást és hogy érezzék: nem félniük kell, hanem barátként tanulunk egymástól még ha ártottak is minenkünk! A Magyar nyelvet pedig ne azért beszéljük, mert terjesztjük, hanem mert fegyver az: élesebb mint a kard; olyan nyílvevesszők szavai, amikkel az időn és a teren is keresztül lehet hatolni – az itt leírtakat csakis Magyarul lehet igazán érteni.

Győzd meg a gazdagok utódait

Tudással fel sem érhető uradalom,
Más néven szólva: a háttérhatalom,
Fejeit levágni bárhogy is akarom,
Karddal lesújtva fárad el a karom,
Mégis utat talál hozzá furfangom,
Nyílam szívébe nyit sebet nagyon,
És új ellensége: fia-lánya vagyom!

Ha már tiltani fogják a könyvet, ha már tiltani fogják az igaz embereket, mint barátokat, ha már búrában nevelik fel és tartják az igazán gazdag ifjakat nehogy ehhez hasonló gondolatokkal találkozzanak, akkor közel a zárszó: jajj ha egy nyíl is áthalad! Lebecsülöd tán a váratlan hős poronytokat! Lesz ez csak idő kérdése és belülről felszakad: Góliát! Most majd Magor íja is elragad! Nem csak a parittyá hozhatja a pusztulását.

Aki meggyőzi őket az már győzelmet aratott. A nyelvben is láthatod, hiába tagadod. Ha esetleg ezt valaha majd úgy olvasod, valódi fiatal úrként, titokban szorongatod – büszke vagyok rá, de sok a feladatod.

Légy türelmes – az aranymag örök

Az igaz aranymag soha nem vész el,
Ha földbe vetetted, majd egyszer kikel,
Ilyen egy napba öltözött és igazi jel,
Ami örök, ha kell hát örökké telel!

Lelki szellemi és testi önvédelem

TODO: Főleg a lelkiekről – mert az sokkal fontosabb.

Hősiességről és bölcsességről

Szeretetről és hűségről

A világunk tagjainak felébresztése

Kisbaranta

Végezetül egy rövid és mindenki által könnyen elvégezhető önfejlesztési stratégia bemutatása következik. Ez egy olyan új módszer, amely az egyén képességeihez igazodó módon és az esetleges alkalmak kihagyásaival együtt is használható önfejlesztésre. A kialakítás során a rugalmasság és az került a középpontba, hogy valaki akkor is folytatni tudja az eljárást, ha korábban elmulasztotta azt gyakorolni, így emiatt ne érezze a feladás kényszerét.

A módszer csak nevében alapul a híres Magyar harcművészeti ágazatra, a baranta harcművészetre, mert egy mindennapi és egyszerű eszközként szolgál a “három izom” fejlesztésére amit a közember otthon is könnyen elvégezhet önfejlesztési céllal. Ezért tehát “kis” baranta ez, habár ha mindenki legalább az itt leírtaknak megfelelően kialakítaná a saját kisbarantáját évente legalább egyszer, a nemzet tagjai máris sokkal cselekvőképesebbek lennének.

A leírt módszer bármikor alkalmazható, de a kialakítását a keresztény bűjt ihlette, azonban ebben az esetben nem a bizonyos ételek megvonása, hanem a lelki, szellemi és testi erő edzése a cél. Ez egy 40 napos “kúra” tehát amelyet szerdán kezdünk és 40 napon át végzünk.

Minden napnak egy sor felel meg és céljainkat - tevékenységeket amiket minden egyes nap el szeretnénk végezni - az oszlopokba írjuk, így egy táblázatot kapván. Nincs az oszlopoknak semmiféle előre megadott rendje! Azt, hogy mit szeretnénk elérni teljesen ránk van bízva!

A kisbaranta-táblázat (példa)

A módszert akkor a legkönnyebb megérteni, ha egy példával mutatjuk be:

	Jóálom	Edzés	Futás	Tanulás	Háztart	Család	Cselló	Ima
Sze	X	X	X	.	X	.	X	
Csü	X	
Pén	.	.	.	X	.	X	X	
Szo	X	
Vas	.	.	X	.	.	.	X	
Hét	X	X	X	X	X	X	X	
Ked	X	X	X	X	X	X	X	
Sze	X	X	X	X	X	X	X	
Csü	X	X	X	X	X	X	X	
Pén	X	X	X	X	X	X	X	
Szo	X	X	X	X	X	X	X	
Vas	X	X	X	X	X	X	X	
Hét	X	X	
Ked	
Sze	.	X	
Csü	X	
Pén	
Szo	.	.	.	X	.	.	.	
Vas	X	.	X	
Hét	X	X	X	X	X	X	X	
Ked	X	X	X	X	X	X	.	
Sze	
Csü	
Pén	
Szo	.	.	.	X	.	.	.	
Vas	.	.	.	X	.	X	.	
Hét	
Ked	
Sze	
Csü	
Pén	
Szo	
Vas	X	.	.	
Hét	X	.	.	.	X	.	X	
Ked	
Sze	X	X	

Csü	X	.	.
Pén	X	.
Szo
Vas	X	X	X	X	X	X	.	X

Hét - Visszatekintés és ünneplés (akármi is történt)

Jóálom: Aznap korán aludni tértem, tíz óra előtt a korai keléshez.
 Edzés: A szintemnek megfelelő fekvőtámasz, felülés, hátizom, súlyzózás.
 Futás: Legalább 2km, de jellemzően 4km futás, kocogás az erdő körül.
 Tanulás: Tanulmányokkal való foglalatosság.
 Háztartás: Valamilyen szépítése, vagy takarossá tétele otthonunknak.
 Család: Párunknak való kedveskedés, gyermekeinkkel, szüleinkkel töltött idő.
 Cselló: Legalább az alapvető gyakorlatok, vagy csak egyetlen kis játék!
 Ima: Imádkozás nemzetünkért és a világ nemzeteinek megmaradásáért.

Itt egy elképzelt táblázatot mutattunk be, a módszernek megfelelő táblázat minden esetben hasonló szerkezetű, de az oszlopait mint mondtuk mi adjuk meg, személyes céljainknak. A táblázat alatt leírjuk mit jelentenek az egyes oszlopok és ha aznap sikerült a kitűzött céllal foglalkoznunk, akkor a megfelelő rublikában egy X-el jelezhetjük ezt! A legszebben kivitelezett kisbaranta olyan, amelyben minden egyes helyre sikerült X-et írunk, az eljárás követésének minden egyes napján! A példánkban ez nem sikerült és valószínűleg a legtöbbben meglepődnek majd, hogy ennél kevesebb oszlop esetén is milyen nehezen sikerül majd elérni a céljainkat. Persze aki már egyébként is minden nap fut egyet, annak ezt semmiképpen sem érdemes az ő saját kisbaranta-táblájában felvennie, mert úgy nem beszélhetünk önmagunk fejlesztéséről természetesen! Érdemes a fenti példával ellenkezően, inkább csak 3-4, igen fontos oszlopot megjelölnünk, esetleg egyetlen egyet!

A kisbaranta táblázat kiértékelése (pontozás)

Természetesen a célunk nem a táblázat teljes kitöltése, hanem a valódi önfejlesztés, így ezt mindig tartsuk észben! Ezt a gondolatot támogatja az is, ahogy a táblázatunkat majd kiértékeljük:

- Számoljuk össze az X-ek számát! Minden X egy pontot ér!
- Számoljuk meg azokat a sorokat, ahol minden helyen X van! Ezeket még egyszer számoljuk meg és adjuk hozzá pontunkhoz!
- Számoljuk meg azokat az oszlopokat, ahol egy héten minden helyen X van! Ezeket is hozzáadjuk még egyszer a pontunkhoz!
- Számoljuk meg azokat a heteket, ahol minden napnál, minden helyen X szerepel. Ezeknél minden 'X'-re még **KÉTSZER** adjunk pontot!
- Ha minden helyen szerepel egy X, akkor szorozzuk annyival az összes eddig számolt pontunkat, ahány oszlop van.

A fenti példában tehát:

- 109 X-et írtunk be, ezért 109 esetenkénti pont jár
- 8 darab olyan nap van, amikor mind a 8 oszlopba rublika volt, ezért ez 8×8 (ilyen nap x oszlopszám) tehát 64 pont.
- 9 helyen ér végig az oszlop az egész héten! Az első héten csak az utolsó oszlop, a másodikon az összes. Ezek $5 + 7 \times 8 = 61$ pontot adnak!
- A második héten sikerült illet összehozni. Itt 7×8 darab X-et írtunk be a teljesítéshez, tehát ennek kétszeresét $56 \times 2 = 112$ pontot kapunk!
- Sajnos a táblázatot nem sikerült teljesen kitöltenünk minden esetben (sőt!)

Az összpontszámunk tehát $109 + 64 + 61 + 112 = 344$ pont lett. Ezt hoz-mérhetjük az egy évvel korábbi eredményeinkhez.

Tehát az alap pontszám az X-ek száma a táblázatban, de a fenti szabályok alapján a sorozatban álló X-eket még egyszer, vagy többször számolhatjuk! Amennyiben több szabály is érvényes, mindegyik plussz pontot megkapjuk!

Amennyiben a kisbaranta során itt megfelelően választottunk és olyan teendőt adtunk meg minden oszlopban, amit nem, vagy nem eleget csinálunk, akkor mindenképpen javítottuk a "lélek izmát", amely ezen pontokkal mérhetően lett erősebb a korábbinál. Természetesen nem csak a lelkünket, de akár testünket, szellemünket is edzhetjük a módszer követésekor. Jó esetben mindhárom izom fejlesztését kitűztük a céljaink között, de természetesen aki egyébként is hosszas fizikai munkát végez könnyen lehet hogy hamarabb választ szellemi, vagy lelki edzést a munka mellett, aki pedig ülő, irodai munkát végez az lehet hogy több fizikai célt fog kitűzni - de az is lehet hogy fordítva!

Ha egyetlen oszlopot találunk csak ki, például azt, hogy minden egyes nap nyomjunk legalább 10 fekvőtámaszt, akkor is igen nagy nehézséget fog az jelenteni, hogy a teljes táblázatot maradék nélkül kitöltsük. Látni fogjuk, hogy az évek előrehaladtával, vagy a lelki erőnk fejlődésével több és több pontot sikerül majd elérnünk, amely nem csak ezen 40 nap során, hanem az életmódunkban is meg fog látszani.

A fenti önfejlesztő módszert egyaránt alkalmazhatják gyerekek és felnőttek, alkalmazhatják élsportolók és komoly személyes gondokkal küzdő, vagy akár természetüknél fogva hátrányos fogyatékkal élők is. Rugalmas, de arra nevel, hogy folytassuk amibe belekezdünk! Ne adjuk fel akkor se, ha valami nem tökéletesen sikerül, sőt ha elmulasztottuk a kezdést (pl. nagyböjtkor), úgy akár pár napokat kitevő hátrányból elindulva is érdemes legyen csinálni!

Didaktikai szempontok

Egy ilyen módszer követése egyfajta tanulásként is értendő, amelynek során az egyén az önfejlesztési képességeit nem csak gyakorolni, de azt mérni is képes lesz. Jobban megismerjük magunkat és határainkat, kihívásainkat.

Emiatt fontos volt, hogy a módszert didaktikai elvek mentén alakítsuk, mert ezzel biztosítható, hogy a célunk nem formai, vagy sekélyes, hanem valós önfejlesztést adó lesz.

Az ilyen és ehhez hasonló módszerek sokaságának komoly problémája az, hogy nem tudnak mit tenni azzal a helyzettel, ha az illető gyengeségből kihagy néhány lépést és emiatt már be se akarja fejezni amit elkezdett. Jól ismert, hogy a különféle szenvedélybetegek gyors visszaszokásában is fontos, komoly szerepet játszik ez az itt leírt jelenség! Ez azért kritikus, mert aki úgy véli önfejlesztésre van szüksége az még elsősorban a lélek izmának erejét kell hogy erősítse, ami viszont csak akkor fejlődik, ha azt használjuk.

Nem véletlen tehát ahogyan a pontozást kialakítottuk! Az a cél lebegett a szemünk előtt, hogy a pontszám ténylegesen tükrözze a fejlődésünk mértékét! Ha csak egyetlen egyszer, egyetlen napnak az egyetlen oszlopa mellé sikerült egy X-et letenni, akkor is növeltük képességeinket, de nyilván ilyenkor ez csak egy ponttal lett megnövelve. Ha sikerült sokszor gyakorolnunk, vagy tennünk azt, amit korábban ritkán, vagy soha, akkor komoly fejlődést értünk el ezen 40 nap alatt, de még ennél is többet, ha sikerült legalább egy rövid ideig-óraig szokássá tennünk a céljainkat. Az ember sikerének nagy titka ugyanis abban áll, hogy megfelelő jó szokásokat alakít ki és a testének a három izmát folyamatosan edzi valamilyen formában - ha nem is egyenletesen. Ha tehát sikerült egy napon mindent elvégezniünk, akkor azért nyilván valami bónusz kell járjon, a pontozás tekintetében, amennyiben ezt egy egész héten át fenn tudtuk tartani, akkor pedig még több pontot érdemes magunknak adni! Ehhez hasonlatos az is, amikor egy adott oszlopot egy egész héten át végezni tudtunk, hiszen akkor ha más nem is, de legalább az ott található tevékenység vált egy időre ténylegesen jó szokásunkká! Ha mind az oszlopok, mind a sorok szerint sikerült egy hetet teljesíteni minden tekintetben, az igazából egy mini-baranta teljes kitöltésével is egyenértékű, ezért határozottan még több pontot kaphatunk ezért az eredményért! Ha természetesen valaki sikeresen ki tudja tölteni a teljes táblázatot, az igen nagy pontot ér személyes fejlődés terén, de itt láthatjuk, hogy ha valakinek sikerül is ez, az is rá lesz még vezetve a későbbi alkalmak esetén az oszlopok számának növelésével való esetleges próbálkozásra.

Az sem véletlen, hogy szerdától kezdődik a kisbaranta, tehát csonka héttel indul el. Ugyanis a legkönnyebben ezen a héten érhető el a teljes hetet eredményesen kitöltő részeredmény, illetve más részeredmények!

A legtöbb módszernél nem ismertetik az eljárás rendszerét kialakító didaktikai elveket, azonban itt most fontos tudni, hogy a pont amit kapunk - bármennyi legyen is az - igen jól képes leírni a személyes karakterfejlődésünk mértékét és jól láthatóvá teszi azt, hogy bármikor érdemes folytatni, kezdeni csinálni, tanulni az önfejlesztés művészetét.